Daniel Mureşan

•

LA CURTEA ZEILOR

Daniel Mureşan

•

LA CURTEA ZEILOR

Daniel Mureşan s-a născut la 24 mai 1942, la Creaca, jud. Sălaj. Absolvent al Facultăţii de Arte Plastice a Institutului Pedagogic din Cluj-Napoca şi al Facultăţii de Filozofie a

UBB. Doctorat (1984) cu teza: *Cunoaştere ştiinţifică şi artistică cu referiri speciale la artele plastice*.

Publică în câteva cotidiene şi reviste locale eseuri, reflecţii, tablete, editoriale, studii.
Este prezent cu poeme, prozo-poeme în periodice din ţară, precum: *Convorbiri literare, Familia, Luceafărul de dimineaţă, Mişcarea literară, Oglinda literară, Poezia, Ramuri, Steaua literară, Vatra, Scrisul românesc, Ateneu, Nord literar, Cafeneaua literară, Caiete silvane, Cronica, Dacia literară, Archeus, Axioma, Citadela, Pro Unione*, ca şi în revistele on-line: *Agero, Biblioteca on-line, Ecoul rev. A.R.P, Epoca rev. A.R.P., Luceafărul românesc rev. A.R.P., Monitor cultural rev. A.R.P., Napoca news on-line, Neamul românesc rev. A.R.P., Noul Orfeu, O carte pe zi.*

Volume publicate: *O sută de reflecţii ilustrate*, Ed. Gutinul, Baia Mare, 1995; *Cunoaştere şi creaţie artistică cu referiri speciale la artele plastice*, Ed. Cybela, Baia Mare, 2000; *Incursiune în filosofia vieţii*, Ed. Universităţii de Nord, Baia Mare, 2002; *Lumea şi noi*, Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca, 2007; *Măreţie şi micime*, Ed. Casa Cărţii de ştiinţă, Cluj-Napoca2008.

Daniel Mureşan

LA CURTEA ZEILOR

EDITURA LIMES
Cluj-Napoca, 2010
Colecția METAMORFOZE
itor: Mircea PETEAN
perta: Dinu VIRGIL
tia copertei : AUTORUL

© Autorul şi Editura Limes, 2010
pentru prezenta versiune
Str. Snagov, 3/19
400420 Cluj-Napoca
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com
www.edituralimes.ro
ISBN: 978-973-726-464-0

MAMA GEEA

Atâtea lucruri vrednice şi ticăloase
au venit, vin din iubire şi ură,
atracție şi îndepărtarea de
vremea mănoasă,
netrebnică, indiferentă,
milostivă,
ascultați pulberea din stele.
– Geea, eşti nu doar mama mea,
eşti născătoarea binecuvântată,
zeița pământului, naşti cerul,
minunea schimbării-i la tot pasul,
te însoțeşti cu Uranus şi vin zeii,
soțul îți este Cerul şi adesea te prinzi
de mână cu ticăloşii,
nu ne iartă pilda ta nici azi,
atâtea clădiri cereşti?
naşti degrabă perechile de şase fete
şi tot atâția flăcăi,
mama lupilor şi mieilor,
după travaliul cu munții,
văile, îl pui pe primul născut
să scalde
pământul, eşti stivă.
– Zeus, ce să mai zic
dacă şi tu crezi în poveşti?,
Am vrut să-l fac fericit pe Tatăl vostru,
Timpul,
e adevărat că nu ştiu de câte ori
m-am întâlnit cu marea iubire,
nu ştiu de ce aştepta Cronos
vremuri mai bune, le zicea virile
şi le poartă vântul.
Am scăzut şi-am înălțat în multe feluri,
pe rând au apărut în casa noastră,
iar cele veşnice au fost prinse-n destin,
gătite-n alte ceruri,
un panaceu şi un gram de venin,
atâtea erau săvârşite peste maluri,
a fost cineva mai tare înainte,
din aceeaşi plămadă voită, sânge,
virtute pământească, cerească,

altele vrăjite în datul cu zaruri.
Vezi cât sunt uneori de nehotărâtă,
nu aleg eu timpul, naşterea,
moartea, fericirea adusă
de suspinele iubirii.
Fetele tinere aveau dragostea
pe chipuri,
au cumpănit, nesocotit azi păcatul,
mâine un chin, speța pritocită,
ele au umplut câmpurile cu plăcere,
privirile de acum sunt cunoscute
de atunci, adevăratul festin,
n-am fost o zvăpăiată.
Atâția monştri cunoscuți pe lume
au fost porniți de altcine,
cum puteam să nasc urmaşi nevrednici?
fiii au avut purtări numărate bune
şi de lepădat,
se vedeau genele părinteşti,
cum îşi vedeau ei iubitele,
nu se ştia încă de păcat,
o nepoată îndepărtată
şi-a pus mezinul să-şi castreze tatăl,
a rămas apoi fără plăcerile lumeşti,
marile daruri cereşti şi pământeşti,
nu-i strop de mângâiere,
povestea are micul sâmbure de adevăr,
nu crede întrutotul în oracole,
în avere,
în bunii şi străbunii,
nu te exalta, desfată-ți auzul şi mintea,
demult s-a trecut la marele plan al lumii,
au fost inventate ceasuri pline de boli,
înaintaşi închipuiți monştri bolnavi,
altminteri nu veneai nici tu
pe lume nepoate,
tu Mare Zeus, primul dintre soli,
mama ta a fost o adevărată zeiță,
două treimi apucături lumeşti
şi una de sfânt.
Am trăit în zbucium,
visând cu ochii deschişi la iubire
şi când am primit-o,
mi-a rămas cea mai înaltă icoană
de când trăiesc pe Pământ.

SCRISOARE

CU PĂCATELE AVERII

Vă spune o zeiță a dreptății
cât a stăruit să schimbe sorocul,
ştii
ce momente grele a adus potopul.
Eu trebuie să port balanța,
puteam avea o răspundere
privată,
cu mai mare câştig,
am primit şi sabia,
am auzit mirată
că se va schimba
ordinea cu remunerația-n aur
a celui lihnit,
odată şi odată,
azi zile obositoare,
nopți zbuciumate,
nici un profit.
Atâția îmi cer: împarte
bucate,
îmbrăcăminte,
adăposturi de la templu cu
nevoiaşii
bătuți de soartă,
suferă cumplit
avere neînsemnată,
salvează-i de la moarte,
o să doresc la rându-mi
un sfat al mai bătrânilor
după voia-ne crăiască,
sub controlul celor mai
sigure preziceri.
Vă spune Themis
că de ascunzi ce ai este
mare păcat,
o rătăcire înaintea aceleia
de a dobândi
peste măsură.
Prietena, Demetra,
şi-a amintit,
eu câştig mai mult când e
bogată recolta,

fie Zeus lăudat,
şi-i deopotrivă zeiță:
nu-i drept ca unii să păstreze
în hambare în vremi de restrişte,
lumea cea mare;
şoricei de căutat,
spune prea dreaptă Themis
când vom vedea scoasă
vinovăția
din împărțeală,
e voia mulțimii,
nu va şovăi păcatul?
– Zeiță a recoltei lucrurile
merg mână-n
mână cu anii bogați şi săraci,
cu vremurile de război şi pace,
cu setea ce ne mistuie,
dietele frugale
pe care oracolul
trebuie să le dăruie
cu teama de bucate,
vezi tot atâția necăjiți
câți cerşetori.
Tu prietenă a mea Demetra.
dă belşugul, alungă sărăcia,
scumpetea că nu se încalcă
vreo lege,
nu-i neprihănire să –şi potolească
semenii foamea, setea,
vino să numim obiceiurile stricate.
Trebuie dovedită nevolnica ispită în
strângerea averii, ei bravează,
au fost mai harnici decât mine.
Zeus, ştiți, îşi ia răspunderi
doar când este sigur.

OCHII COPIILOR

Nimeni nu cunoaşte ca tine
ce-i dalb şi ce-i murdar în munți,
de aceia înlături urâtul, îl respingi,
ți-e inocentă ursita,
disprețuieşti vânzările de prunci,
la curțile înalte căpeteniile
pe cât au pe limbă cuvinte din suflet,
pe atât învinuiesc pe cele nouă muze,
că le întinează truda cu priviri difuze,
se pierd între desculți.
Între Tigru şi Eufrat, pe lunci
o auzi
pe cinstita Ariştah,
Le auzi pe plaiuri diferite pe
Mithra, Hestia, Raşnaw,
Artemis şi cunoscuta Atena
câtă bunătate lăsă ochii pe Pământ
în atâtea case, nu uită privirile
înfricoşătoare, nu-ți poți întoarce
pe loc vederea, e locul sfânt.
Se ştie şi-n somn lupta nimicul,
cum pândeşte speranța,
se înalță trufia, întinde piticul.
Se răzvrătesc zeii, vieți în transe,
e clară prețuirea candorii,
să se nască copiii lui Tonitza
în locul răzvrătirii e faima averii,
Veniți toți regii luminii să spuneți,
iată frumusețea, urâțenia,
faceți ceva să treacă păcatul,
curățați ferestrele înserării,
sigur că toți suntem regi de-a valma,
jalea nu are nevoie de tălmaci,
atâția nori acoperă coaja şi nu miezul,
nu închideți ochii la nefericiții prunci,
nu glumiți, el te place,
tu nu-l placi.

FRUMOSUL NU PLANGE

Ce nu-i mic şi nu-i peste măsură,
şi-i inspirat că
duce bunul nume pe oriunde trece,
Cum poate plânge bucuria?
iată motivele pentru a fi zeu,
vrem fertilitate, ordine sub glasul nostru
împărătesc,
hidosul îl scrutăm, îl împingem
să plângă –n voie în casa lui din iad,
să-l ardă focul…,
vor veni din urmă să-l premieze,
doar Apollo l-a avut tată pe Zeus,
s-a născut din farmece,
frumoşilor
le stă bine între frumoşi,
încântare pe insulă, cine a mai semănat
cu soarele? legenda pare adevăr,
îi place sufletului, cum să nu râdă,
să nu viseze cântec îngeresc?
ori suferință sub palmierii pe care
nici nu-i vedem,
palmierii mulțimii oropsite,
nu fi descurajat.
Bine, nici urâtul nu plânge de-i mare,
urâților stați între ai voştri,
poate ajungeți zei,
să ni-l amintim
pe schilodul principe al focului,
pe alți diformi cântați de genii,
El, ei sunt de-ai lor, sunt de-ai noştri,
cu ochii lor limpezi adeveresc
pe infidela soție, femei rămase siderate,
se scuză, n-au ştiut ce spun, bine că ne vor,
a fost gelozie, n-au fost chiar novici,
dar nici pricepuți, la tot pasul un depravat,
uite Hafaistos, frumoasa,
adorata lumii până azi, nu l-a mai lăsat
pe cel ce ținea treaz, înteța focul
să picteze în casa lor, să facă
dacă-i dă mâna plenaire,
orice lucru are început,

să nu-i vadă chipul slut,
rupă fiarele dacă-i priceput,
îmbracă-te fierarule despuiat,
ştiţi doar, viaţa pe cât nu fereşte
splendoarea, pe atât râde în disproporţii
şi asimetrii,
iată încântătore chipuri
de zână şi bărbaţi frumoşi precum dracul,
ne-au făcut când să râdem
când să plângem,
aparent fără motiv,
era în faţă învelitoarea noastră,
unul îşi mai schimbă locul,
că-i pervertit gustul, au învăţat la cursuri
cei de pe margine cum dizgraţiosul
e azi mângâiat voios,
în scurta întrerupere a drumului,
şi atâţia caută folosul în impulsuri,
azi mâine cu noul val.
Vedeţi, peste tot se ţin cursuri
se profită de o mică ezitare
şi înclinatul până la târâş s-a pretins
miracol vertical, îl ascunde pe ratat,
e inspirat din necuprinsa viaţă.
S-au adunat zeii pe Acropole şi –n zări,
s-au privit, suntem frumoşi cu toţii
şi putem râde şi plânge voioşi
la atâtea discursuri.

.

EPOCILE ÎMPĂRĂŢIEI SUBPĂMÂNTENE

În împărăția mea nu-i strâmtoare,
ori nu se simte,
n-o să vă ajungă acolo sus
pământul, eternitatea,
durerile vor fi din plin,
aşa-i când toți se cred
deopotrivă mie.
Se tot îngustează bulevardele,
trotuarele,
mândri urmaşii lui Phidias
şi Pericle
şi alți copii ai iluştrilor
mei părinți se lărgesc,
punând pe moarte suflete,
veniți, veşnicia-i aici!
împărăția mea în timp
ce se măreşte desfide
concurența,
ați auzit de atâtea ori
trăiți-vă slobozenia mare.
Acolo e nedreptate,
avem pomii, aleile,
chiar parcuri întregi
să vă mângâie
zâmbitoare,
doar eu nu sunt Lucifer,
un drac inventat târziu,
nu reuşeşte nici să mă îngâne,
trăim într-o visare,
nimeni nu pune
o piedică, teamă-i să nu
se aprindă
lumina, citirea în dosare,
de ghicesc săvârşirea?
e hotărâre: nicio adiere,
frunză ce se mişcă..
Când urc la sfaturile de sus,
mă strecor înțepat de
copacii ciungi,
cuprins de chingi,
maşini, culori țipătoare,

prostituate ce n-ar primi
un bănuț.
Nu-l credeți pe tatăl meu poznaş,
la voi timpul nu dă dezlegări
pe gustul mulțimii,
ce poate însemna
când e pentru o clipă orice
favoare,
şi pe aceea n-o poți împărți
cu cine ai vrea,
clipa v-o dăm şi aici,
de-ați fost ucişi,
veți vedea dreptul în răvaş,
în locaş,
iubitul meu părinte mai crede
că întinsa încercare,
locatari în cămăruțe,
înseamnă belşugul,
o nouă tinichea.,
la urma urmei nimeni nu moare

ZEUX ÎN LUNGA-I VIAŢĂ

Răstimpurile şi firea nu m-au
oprit la o iubire, nu-i scrisă-n legi,
deşi o doresc nespus pe Hera,
mi-e sufletul chinuit de zâmbete,
ele vin spre mine pentru
dragostea nopților întregi
şi Eu, mă ştiți de căpetenie,
nu pot rămâne regele stihiilor,
al veşnicelor prăpăduri,
gândiți-vă cum pot şti
unde-i plăcerea
chipurilor frumoase –şi când,
unde să câştig râvnita tărie?
Zânele, până dincolo de cunoscut,
dulci şi acrite,
se uită la capul meu creț,
la ochii albaştri cu speranța inimii,
de atâtea ori mi-au spus:
îngăduiți-ne: Tu Mare Zeu,
vrednic Apollo,
Prometeu,
nu puteți pune armele jos,
e searbădă viața,
trăznetele voastre sunt o boală,
şi noi avem harurile
neamului împărătesc
din care venim, vrem
şi aplecările voastre.. – Sigur, sigur
puteam lăsa chiar eu artele să moară?,
iată de ce i-am ținut calea
Mnemosinei
să-mi nască muzele fecioare,
talente, gură cască, snobi să poarte,
pe cele nouă frumoase, bineînțeles
că nu le putea dărui şi Hera,
ea le-ar fi dat zestrea sfădalnică,
răzbunătoare, până să ajungă
artele mai diletante,
e destul că sunt între viață şi moarte.
Phidas
m-a lăudat pentru legătura

extraconjugală.
–Atâtea omoruri în jur,
la tot pasul câte un monstru,
le-am înlocui cu dulci săruturi,
gurile voastre gata să înghită semeni –
dulcele în loc de viața jalnică.
Nu mă pot purta mai aplecat
cu tatăl Cronos,
m-am oprit la jumătate de drum,
privirea
mea de gheață nu-l tulbură.
O văd pe Hera,
ea este neliniştea şi pacea,
îi urmăresc paşii când trece podul,

intră în templu, de ninge, de plouă,
avem ceva al nostru,
vrem să fie numai al nostru

CÂT ŞI CÂND

SE APLEACĂ FRUNTEA?

Am găsit-o pe Aşa între Tigru şi Eufrat,
era singură, am puterea să rămân
cu puținii ca mine,
sunt cu Zamolxis al vostru,
din aceeaşi familie uitată-n pruncie
şi amintită-n fapt de îndrăzneții
ce suferă, demnitate părăsită.
Forța mi-o dă mâna ridicată spre locuri
la care ajung zeii buni, zeii vieții.
M-am perindat în ținuturi nebănuite,
puțini ştiau că măsura mi-e cinstea
cântărită de mine,
că-i una cu adevărul,
ordinea şi legea..
Prietenoasă, mă uit împrejur
rar îmi găsesc prieteni, josnicia le soarbe
a numelui virtute odată cu ura,
îmi rămâne, în fine,
speranța în vrednicie şi rangul înalt.
Puțin ştirbită statura,
cine astăzi nu poate fi pătat?
mă trimite în fața oglinzii zestrea bună,
cad pe gânduri, atâția impozanți
propuşi a trăi veşnic,
fug de mine, clipesc eu în locul
lor mândria,
am început să cred în destin,
se mai naşte un Prometeu,
ne legăm noi însingurații să facem
locul umblat, e groaznică trufia,
ne-am înfrânt teama,
vreau noul înălțat,
prea mult se apleacă omenia.

LANŢUL VIU

Nopți la rând am vorbit cu
Doamna Mea dragă
țesută-n destin,
e Rheea, o ştiți,
vom avea o copilă, o za vie,
nemărginită iubire.
Amorul nostru adevărat se
aşează printre presărații
în timp,
Unul îi doar Cronos
şi el poate lupta,
când a rivalilor puteri
le ştie,
chiar cu a morții fire,
Hestia ne face mândri,
leagă inelele în capătul
vieții, dragostea-n cămin,
se împotriveşte nesfârşitului
sfârşit,
poate să-i ceară ajutor
şi fratelui mai mic,
cel mai temut,
Marele Cârmuitor,
va fi sigur nevoie
să-i legi pe morți
în spiralele lumii, o atât
de puține
ştiute, mai născocim un mit
şi timpul e scurt,
poți fi zeiță a căminului,
a focului sfânt
cu dăinuire
după puterile tale, cu dureri,
cu sfârşitul ce-i sperie pe toți,
pune un alt cuvânt
în locul lui PIER
Cronos că-ți este tată în fiecare
dimineață
se bucură că m-ai vede
Soarele pe cer,
eşti tu zeul timpului,

timpul nu-i al tău,
Tu, Hestia, îl ştii pe Hades
cu eternitatea morții,
îți va sta
de-a curmezişul,
ajută să crească
frumoşi copiii
şi până la sfârşitul vieții
ce-i pe aproape, morții-i
desfiră desişul,
ține minte nevoia simetriei,
cu binele şi răul,
ştii că lanțul are multe ochiuri
mai slabe,
viața şi moartea, clipa –
veşnicia, nu-ți lăsa-n
paragină ştiința
şi fapta, încurajează viii,
înțelege-te cu
Vesta, atâtea se vor mirese,
leagă şi înoadă capetele suflării,
nu te semeți!
învață pe alții ce înseamnă
politețea, pedepseşte trufia
ajutată de vestale,
dragele preotese,
credeți în lanțul viu…

PAŞII LUI PROMETEU

Eşti pământean de-al nostru,
ce să facem,
nu ştim urmarea?
Hermes e când cu războiul,
comerţul,
cu păcălelile ascunse
la nesfârşit,
atâţia răspund în locul
lui Apollo,
e dragă învoiala:
toate stau în coadă de peşte –
mai clar nu se poate,
nu-i nici visarea.
Uite Prometeu,
datul cu bobii totul împarte,
certurile continuă cu împăcări,
speranţele cu eterne abandonuri,
câştigurile, pierderile,
apropieri de clipa despărţirii,
dezlegaţi chemarea.
Eu n-am timp de preziceri,
fapte şi isprăvi şi fapte,
vieţile sunt de la prima
la ultima rostogolire-n
lupte sfinte
şi drăceşti cu roşu,
alb, negru şi verde,
să nu coborâm de la hotărârea
adânc judecată,
mai mult vom pierde,
pot veni mii de cazne
şi nu soseşte
ceasul mai bun, răsplată,
e gângăveală prudenţa,
simpatia, antipatia,
locul de aici şi cel de acolo,
focul pus pe cântarul
cu iubirea şi ura.
În adunările de la Înalta Curte
mai des se vorbeşte
să grăbim mersul,

dați clipelor puteri mai multe,
nu deplângeți întârzierea lor,
că-i tot bâlbâială orice veste,
fiindcă renunțarea
e slăbiciune ori binefacere,
nu ştiu nici paşii lui Prometeu
ce se pretinde, ce este.

NUMĂRAŢI PAŞII,

HADES ÎMPĂRATUL

ÎŞI DEPUNE MANDATUL

A început lupta dintre zei şi titani,
ziceau că rivalii au semne rele,
vor fi pedepsiți nedrepții,
sunt fapte întâlnite în câteva legende,
vine răsplată, e măsură în cer şi pe pământ,
frică doar de ținutul lui Hades,
marele întuneric de sub noi îl pun
adversarii,
e prea des fără dovezi şi-i echivoc.
Hades îi liniştea, să nu credeți
că-mi iau ochii de la bine,
tot împărat sunt,
îi pedepsesc pentru pace,
căutați şi de găsiți la crai ca şi mine
un ascuns, eu îl fac cunoscut
şi-mi depun mandatul la prima clipă,
în noi sălăşluieşte focul sacru al onoarei,
al osândei şi iertării, răsplătim răul,
spaima lui ne face inima mică
din mare,după cum o ştiți
avem multe semne bune.
Subpământeanul cel mai vestit
e maestrul proporției
divine, a pedepsei şi iertării,
gloriei, puzderii de semne ascunse,
a dragostei ce-ți aduce marile regrete
şi-i stă alături eşafodul.
Vedeți, voi puşi pe schimbarea
bietei noastre istorii,
ce vă aduce ceasul
dimineața, la amiază şi seara?
Iertarea nu este un premiu
şi nici pedeapsa
o mare dreptate, sunt nobile pe cât
pot prin dezlegare.
Iată Apollo cu înțelepciunea;
semnele să arate cerul şi pământul,
punctele cardinale,
paşii din față numărați şi-n spate,
numărați-i se încheie mandatul.

URÂTUL ŞI AFRODITA

Legenda ne spune că Hefaistos e un
frumos nume, un chip de sperietoare
şi nu avea vină
urâţenia, era parcă prelinsă pe obraz,
pe mână,
Hera nu-l putea ascunde,
suferea în tăcere,
zeiţa se roagă, nu-l mai poate
naşte o dată,
să-i schimbe cineva înfăţişarea,
avut dintr-o legătură de o seară,
dacă am greşit, aşa să-l
arat în lume?
să se facă ceva pentru zeul pictor,
zeu al focului şi al anticelor,
vestitelor meşteşuguri,
pătează lumina, stă-n gât
deşi e din familia Soare.
Prezicătoarele vestesc:
să-l însoare, să-l însoare.
Hera îl imploră pe Zeus:
aduceţi-o în casă
pe Afrodita, cu ea vine
frumuseţea, a prinţului desfătare,
mângâierea mamei,
cumpăna dintre urât şi graţios,
semăna-va cu un nou născut.
Zeul cel Mare, Doamne,
doar sunt fraţi! –
m-ai îndrăzneşti, tu craiul crailor…,
Dumnezeu la înfăţişare,
suflet hidos, copia Satanei,
îţi sunt cunoscute incesturile,
mai rău ca-n filmele americane, –
mai scârbavnic nu se poate,
toate-şi vor primi destinul.
Ne arată mijlocul rotunjit, ştii,
în curând se va ţine de poala ei
micuţul Eros.
Aşa s-a prelungit blestemul,
iubirea, frumuseţea cea mare,

la care se roagă îndrăgostitele
să le apropie gura şi ochii iubitului,
se naşte ca un straniu ornament
pentru rangul ce-l poartă.
O, iubirea mea
pentru aleasa crăiasă
mi-a cuprins undele vieții,
nu mai am ce înmulți,
nu pot lua în seamă păcatul
că Eros s-a abătut de la chipul meu,
atâtea cleveteli şi slăbiciuni…
Afroditei iubirea-i închisă în piept,
aprinde sufletul, înseninează,
întunecă, deschide răni.
Noi şi cei care vor veni vom semăna
părinților de oriunde-or fi,
Eros este un zeu leit cu tatăl său,
puneți în jur miopii,
copilul va purta numele
de Zeul Iubirii,
EROS.
Secretul a rămas în familie la sfaturile
zeiței înțelepciunii.
Seară de seară se aprindeau focurile,
Eros arde-n instincte,
focul la care familia închide ochii

JENA ÎNGERILOR

Fiinţe ale spiritului dormiţi mult
prea mult,
injurii, criminali făcându-şi crucea
înainte de a lua viaţa, nenorociri
ce aduc trandafiriul în cenuşiu
şi negrul tăciune nud –
şi unde stau îngerii în timpul
de care vorbim,
se ascund precum liliecii,
au nevoie de ei copili şi bătrâni,
ei îi văd, văd
mielul şi puiul de leu,
să începeţi cu schimbarea dietei.
Atâţia plăpânzi şi de vârsta lumii
dată-n sămânţa din neamuri,
nu pot ţine piept cu zeul
războiului nedrept?,
rămân aceşti feţi ştiuţi de blânzi
să îndemne dezmăţul, şiroaie de sânge,
sfâşieri, ascunsul în scorburi,
în aceeaşi clipă fraţii lor suspină,
puii nevinovaţi, aripi stinse,
vegheaţi, în altă parte alăptatul,
aici s-a terminat!
Mitologiile jubilează,
naşterile celebre anunţate,
bine,
dar de ce vine slăbiciunea necuvenită
la câte un înger,
chiar s-a născut şi ieri,
de ce naşterile fericirii-s amânate?
jenat îngeraşul ascultă:
vrem atitudine, iscusinţă
şi ocrotirea celor slabi,
vestiţi-ne că nu vor privi părinţii
la mormintele noastre,
că vom rămâne tineri.
Ce pot face bunicii, fraţii,
prietenii mai mari în
amestecul bizar?
Mulţumiri sorţii -

adesea încurcă lucrarea unui zeu,
deoparte stau mugurii, spiritele
din vremea lumii, jena zilnică,
ce nume să-ți găsim,
înger îngeraşul meu?

ROATA VIEŢII

Mişcarea aceasta ovală,
rotundă se află
în iureşul clipelor, al anilor
la întâmplarea dintre ştiri,
aşa-i alegerea,
se face spirală,
ne spun mulţi veniţi din cele
patru zări,
dar nu toţi umblă
cu pasul prezis,
se vede la roţile prinse-n priviri,
în ceaţă, mulţimi de puncte,
de sus şi de jos,
discul alunecă mărunt,
anunţă oprire,
cei ce au uitat îşi întind mâna
ca ultim gest de pământean.
Reîntoarcerea pe una sau alta
dintre trepte e dorinţa-n van,
le par rău de la zei,
de legămintele sfinte,
mişcarea-i
rotund închisă,
anii de glorie,
culori din discul vieţii,
iubiri pripit părăsite,
nu vin înapoi,
se taie din fire, fiţi mari;
calea-i pentru pigmei,
pune-le domnule
doctor la loc!,
deodată se aprind,
un pumn de scrum,
ştim că erau paralele,
roata s-a schimbat,
e piramidă întoarsă,
El, ajuns cândva în vârf
ţinea pe umeri
Piatra lui Hercule şi nu-şi
poate uita treapta pe care
se desfăta,

rămas tot printre mulțimea
la capăt perindată,
să nu-l credeți că nimic
nu regretă,
după coborârea forțată

THEMIS IMPLORĂ IUBIRILE

Pietrele la cântarul lui Eros
sunt prea scăzute, ori crescute, iată
nedreptatea
în dragoste,
eu țin în mâini cumpăna
şi ajut în atâtea măsurători,
pun degetele, ridic cu închinări,
cobor talerele,
pe vremea potopului am îngenuncheat
în fața lui Zeus,
îmi place s-o spun,
să mai salveze,
nu uit cumpăna nicicând.
Cu iubirea nu-i de glumit
mi se zice: nu-i destul că te-ai născut
fiică a cerului şi a pământului,
ții binele născut în dreapta şi sabia
pe lângă corp
şi oricând o poți ridica, eşti Themis,
eşti corpolentă, vitează-n dreptate,
roagă-te cu noi să avem soare bun,
recolte bogate,
măreția spiritului sfânt.
În dragoste va rămâne de-a pururi
să te bucuri de ce-ai plănuit,
să ne închinăm toți la norocul orb..
Au luptat zei şi pământeni,
în cele din urmă avem nevoie
mai cu seamă de exemplul tău.
În jur e puțin aer curat,
– Eu nu-i pot arunca din miez,
din coaja murdară,
cer plumburiu,
vreau marea iubire,
ajutați-mă să îndrept dragostea,
tot ce rămâne-i puțin.

ZIUA ŞI CLIPA

VEŞNICULUI ÎNTUNERIC

Zbuciumată în raza de lumină,
bucuroasă, mândră că visează,
mi-au fost vrednici părinții,
marele întuneric şi temuta noapte.
A venit ziua, îndurarea închinată
şi iată-mă zeița zilei,
oamenii mă ajută, firesc
se înserează,
înving razele piezişe,
opacul şi
lumina mamă,

Cine să le spună, eu le spun:
puteți cădea în clipa ce sfidează,
în veşnicele culori spectrale,
să chibzuiască cine şi unde serbează?
Luați fulgerele cât e trebuință,
nu vă speriați, întunericul are
zeii muritori ce-şi plâng cu neputință,
şcolile noastre deschid ferestre
să priceapă bucuria,
să strâmteze eclipsele,
să treneze învrăjbirile
ochilor migdalați, timpul
oricum ne deprinde cu visele,
închide limpezirea.
Lumina şi întunericul
s-au îndurat cu mine,
e vremea grăbită şi îndrăgostită
de începuturi,
toată bucuria de a mă fi născut.

Nu-i timp de plimbare,
se lucrează la noul buget
şi iar se bucură, vine noaptea,
ce bine se ține secret,
nu se vede datoria amânată,

Cronos e ceasul din lumină
şi întuneric şi neînțelese treceri,
cu barele lui veşnice,

culcate şi-n picioare,
câți încearcă
să amestece,
să mai şteargă, să spună repede,
toți au dreptul,
la urmă se vede cât au zidit
încrederea, talentul, neliniştea.
Noaptea şi lumina de la facere
sunt o bună pereche,
spectacolul feeric,
acum îşi întind mâna fulgii
ce clădesc veşnicia,
uimiți de cum s-a strâns rodul;
văzuta minune, eu născută
din întuneric întins,
târgurile vorbesc despre putința
zilelor mai lungi înaintea ultimei clipe,
cântecul veşnicului întuneric.

NEPRIHĂNITE

Iubite zeițe ale gândului bun,
v-am întâlnit într-o iarnă la noi
prin păduri, dezolant,
slujiți curățenia şi-i ajutați pe puşcaşi
să adune vânat,
vă amintiți de un vânător
lângă câinii dresați, hăituială,
cădeau iepuraşii, frunzele puține,
puse pe fugă,
i-ați ajutat în primele salturi,
unul se dă peste cap, se târăşte,
e după tufiş, rămâne lipit,
v-ați amintit?.Suflete curate
aveți surâsul pe buze, interesant,
căpetenii rugate în fiecare cătun,
mânjite de îndatoriri,
piscuri vânătoreşti. –
Iată-ne acasă,
ploua mărunt, în grabă e jupuit urechiatul,
voi zeițe, trecute-n lume,
Inima Preaînaltă în curând
ați luat primele îmbucături,
copiii nu primesc pomana,
nu ştiu de glume,
le plăcea frumosul alb în salturi,
era cel mai blând,
îi sperie gâtul tăiat,
i-ați dojenit;
toate dinainte-s bine lăsate,
mâncați să fiți şi voi viteji vânători,
toți zeii râd cum râdem şi noi.

GRÂUL ŞI MACII

Bobul de grâu împingea paşii
şi carele de război, n-aţi fost aici,
au trecut şi pe la voi,
holdele galbene veniţi şi macii,
spice şi petale, viaţă scurtă,
maeştrii laudă pâlcurile roşii,
ochioasele spice, boabele ascunse,
sigur lanurile mâine-s pâine,
mulţimea bagă în seamă neghina,
la curtea zeilor toate sunt bune,
temple pe coline, copaci înverziţi,
umbră moale-n vale, unghiuri şi linii
nutresc amestecuri clasice-n timp,
frunte
îndreptată, crengi, rămurele
nu se lasă tunse.
Meşterii zidari după priceperi
şi mărimile
în construcţii
clădesc, pun ţăruşii,
aprind molime, flacăra acoperă
muntele vrăjit în piatră
şi numărătoare,
mai vine o zi, îi dau nume
a rămas Afrodită,
ea priveşte mulţumită,
Afrodita îi cu gândul la Ares,
aşa a fost datul firii,
inimă cucerită de
zeul războiului nedrept,
cât de repede a înţeles nu se ştie
că va fi în prinsoare
şi azi o mai doare,
să vină din păcat prinţul iubirii,
nu rupeţi macii din holdă, se ofilesc
înainte să fie puşi în glastră.
Oracolul lui Apollo
a vorbit de războaie,
culori strălucitoare,
boabe de grâu şi petale
cu drag date ţie

E TREZIT MARELE VISĂTOR

Morpheus e trezit, visa aur
din cap până-n picioare,
ce bucurie i se arăta,
ştiţi cine îl dă drept pildă
de cum se poate
da metalului preţul cel mare,
cel stăpân pe destine
ce păcat!,
nu m-au trezit
când eram speriat,
după nopţi de nesomn,
cu-n picior ajuns în hăuri,
altădată eram înfometat
şi pus
să-mi iscălesc
reducerea din schemă,
plecarea din somnul adânc.
Sunt hărţuit şi-n vise osândit,
toţi aşteaptă să le spun
când vor fi aievea
semnele bune,
răsplătiţi, răzbunaţi,
de mai pot da un preţ?
– pomana e
mulţumirea,
reveriilor din noapte,
pentru toţi şi toate eu plâng.
Zeiţa nemulţumirii
mă vorbeşte
că prin mine nimic
nu câştigă viitorul –
şi corul acestor doamne mari,
acuză:
Eu Morfeus
îi dezamăgesc,
nu răsplătesc şi nu pedepsesc
după inimă şi minte,
ar fi bine să nu râd dinainte.

UN NOU TEMPLU?

În templu se ghiceşte bucuria şi vina,
sunt în lumea de azi zidiri mărețe,
un templu, v-am întrecut avem două,
o nouă catedrală se înalță cu fiorul
ce pleacă din sufletul duratei,
e mai bogată colina,
coroana bogatului prin întinderea
în spațiul peste scaunul pe care şedeai,
omule bun, zeule bun, aduceți obolul,
din India a venit Ganapati,
n-a trecut mult de la începuturi,
măreția e dată şi pentru tine,
pentru cerşetori şi credincioşii de rând,
priveşte palatul,
nu cred în laude, făgăduieli,
ce-i Babilonul în fața noastră
se întrebă Zeus, îl laudă stricații,
privesc cu nesaț
lucrările la templu şi i-am adus
să se bucure odată cu mine pe bătuții
de soartă, mintea îngustă, cred
se v-a schimba viața
când zidurile vor atinge cheia de boltă.
E şi gândul o mângâiere,
fiecare picior pus în urcuş dezmiardă,
suntem toți una însemnații,
neînsemnații de azi,
cei de la începuturi,
pofte de lăcustă.

ZEIŢA FECIOARĂ

Eu Zeul artelor şi al Soarelui
îți mărturisesc dragostea
frumoasă, credincioasă fecioară.
Nu primeşte răspuns,
n-a întâlnit-o când trebuia,
ea, nu a avut noroc de cărările lui.
Apollo, după ani la rând,
îşi încredințează patima mai
Marelui Zeu,
îl întreabă ce se potriveşte? –
Nimic de făcut,
căile neîncrucişate, din lunga lui carte,
aşa rămân
şi ea neprihănită până într-o zi,
lasă că-n dragoste ai luat destul,
uite, mă ştii de cinstit,
nici mie nu mi-a răsplătit poftirile,
îndemnurile duioase,
invitațiile la Bufoni,
i-am pus să-i cânte,
sufletul să-i încânte,
– „pune-mi ceva pe rană odată”!,
– o s-o recunoaştem
fecioară pentru totdeauna,
sigur, nu vom şti de câte ori
va mai pune degetul pe buze…
„nu, nu, înțelege sunt pudică,
inocentă, castă’’
Fecioara la ieşirea din palat
adăuga atât de încet,
nu m-am întâlnit cu dragostea,
poate că odată şi odată,
ştiți cât de mari omagii în suferințe
i-am adus.
Mi-am venit în fire şi i-am spus
cu tonul bine ştiut:
cu ispitele tale şi pudică şi castă,
nu vei putea
rămâne multă vreme zeiță a căminului,
a vetrei noastre.

ZAMOLXIS N-A AUZIT DE ONOAREA AMÂNATĂ

Nu se ştie unde trec neținutele promisiuni,
trădări, blesteme şi rămân
în urmă supărații,
nu trec pragul încercării,
ajung la liman blestemații,
zestrea-i după împrejurări,
aleg oricând lenea,
se poartă greu hărnicia. –
Alții au greşit, nu noi,
noi cu vrednicia,
de cum am deschis ochii tot cu omenia,
nu căutăm prin sertare viermi,
victorii fără țel.
Ştiți că Seth e totuna cu răul în persoană
în vechiul Egipt,
or cine a făcut un serviciu mai mare
omenirii protejându-l pe RA
în drumul înscris de barca lui solară?
Vorbele de-s omeneşti, vesele,
şopot de doină, sunt zeieşti,
cum să nesocotim cuvântul, cinstea.
Spuneți cei care ştiți când se confundă,
onoarea cu țelul?
da vom lepăda sacrificiile fără noimă.
Ce cred alții despre noi?
gândiți-vă la ochii țintiți pe greşeli,
ce-i cuvântul,
Zamolxis n-a auzit de onoarea amânată
după atingerea scopului,
e jocul de care ar râde copiii,
ar pieri zeii,
e batjocorit jurământul.
De atunci multe rele au luat locul
celor bune, e tot una prețuirea
cu numele dregătoriei,
suspină Pământul

CHEMĂRI CU SPOR

Vino, nu-i de glumit
cu stăruitoarea întrebare:
este oare destul timpul?
După obicei,
regele duratei
nesfârşite, călăul clipei
mult aşteptate
vorbeşte de călătoriile
nepreţuite
făcute în suflete,
cum toate se clatină
şi părăsesc scene
îngenunchiate,
găsite cu dreptate
din nevoie,
ce să mai vorbim de patimă,
de întârzierea
în voiajurile stelare,
vedeţi, din întâmplare,
nu am vină că atâtea
se chircesc
pe cât se lărgesc
între margini.

Îi ştiţi, le ştiţi privi
cumva promisiunile,
îndrăzneala?
tot eu vă spun
că mâna-i cu spor
când te ştii opri
tu fricosule pieritor….
Ne asemuim, avem tip
mai rău,mai bun.
Eu am auzit de bestia
care şi-a înghiţit
copiii desenaţi de
prima rază,
veşnice scene de
groază, umor,
cum să fiu eu?
eu iubesc ştiinţele şi pe

capricioasele muze,
tot ce-i nemuritor,
copiii de vază,
suntem aici pentru
a deschide ochii la soare,
de la mine a plecat gândul:
să avem pentru ce trăi,
să căutăm mica favoare,
rămân suspinele pe buze,
nu lăsați mult închişi ochii,
cum să oprim piedicile din cale?
Zeii au zbuciumul
punților freatice
conduse jos de slugile
lui Hades, călăuze,
printre noi zboară cu
speranțe noduri
purtate de vânturi utopice,
e focul veşnic viu,
chemări la ajutoare.

IUBIRILE LUI APOLLO

Zeul luminii, al zilei,
artelor şi viteazul ce ucide
şarpele phyton,
pe acela pus de Hera
s-o urmărească
pe mama sa Leto,
îndrăzneața i-l furase pentru o clipă pe
cel mai sus pus, capul cetății,
iar şi iar e sfârşit de nesomn,
de aşteptarea dimineții vestitul Apollo,
el favoritul patimilor mari,
n-a fost doar chinuit de Hestia
şi o singură dată,
pe altele nu le pomenesc legendele,
şi-n ultimul timp se simte neocrotit,
nu mai cunoaşte deosebirea,
vede asemănarea dintre nimfe,
muritoare de rând ori zeițe,
fiorii iubirii
ce nu aleg…
Zeul muzelor, al frumuseții,
al trasului cu arcul priveşte luna,
să nu se mire nimeni,
simte că dragostea este o putere
mai mare decât mintea.
Viața i-a fost lungă,
vin, vin frumoasele cu arcuri
puse pe a chinui un bătrân.
Pe lângă mitica înfățişare mai avea
săgeata ucigătoare şi lira,
preotesele îl trezeau, culcau cu solo,
pe Dionisos prieten,
maestru în ingredientele iubirii,
doctor vindecător pe cât accepta,
respingea oracolul, cauza la îndemână,
dar anii au trecut, nu mai e stăpân,
ca orice doctor şi-a avut morții săi,
pagini întregi.
Nu uita să spună iubitelor:
noi cernem suspinele, zâmbetele,
aşa avem universul nostru,
lumea lui Apollo

SCRISOARE CĂTRE APLAUZE

Se bucură judecata,
poporul a gândit,
zgomote măgulitoare,
talentul e premiat azi de supuşi,
vorbesc cu pretenţie de cum înnoiesc
limba, pedepsele-s dăruite
de primele raze,
spiritul viu, inspirată încercare,
a doua zi zeul minciunii
le aduce chemarea să aplaude
bucuria de ieri,
la cei ascunşi de marea adunare,
să nu fiţi jenaţi,
un simplu cetăţean strigă
e crudă soarta,
nu i-aţi apărat pe Icar,
Orfeu şi Euridice, e prins,
legat,
dus la ospiciu, aplaudată isprava.
Veţi vedea procesul cu duşmanii
neamului,
osânda cu moartea,
judecata poporului ovaţionată,
ei spun că ni se cuvin toate
pământurile româneşti,
că trebuiau apărate,
voi să râdeţi în hohote,
dăm noi semnalul
ropotului meritat, ei nu ne recunosc
de naţiune asupritoare,
am ţinut
în graniţe româneşti alte popoare,
acoperiţi-le gura, bateţi din picioare
să întreceţi măsura,
noul zeu va arde laşitatea,
nedreptatea, certitudine electorală.
Prea Înalta Atena
a văzut plesnindu-se sacadat
miile de palme, s-a mirat şi-a notat,
nimic să nu fie uitat.

SCRISOARE PENTRU

A PRIMI ŞI A DA

Noi zeii ne-am aruncat în brațele
voastre rugătoare cu
lumina, apa, aerul, focul,
au venit grecii, romanii,
persanii, popoarele migratoare,
apoi v-am
dat copiii, să le găsiți locul,
avem şi noi ce primi sub soare,
nu ne lăsăm insultată
vatra,
ne întrebăm ce dăm şi ce luăm,
filă de filă oracolul întronează
împărțeala după merit şi aşteptări,
au expirat prin convenții
gesturile teatrale, au trecut anii,
egoismul meschin,
de mâine iată ce oferim!.
Lună de lună iarăşi vin cu întrebarea:
de ce eşti chemat să dai?
– nu putem trăi,
şi-i secetă, înfometați copiii
…sfinți cu rugi stăruitoare
să aducă cineva ploaia,
căldura, digurile şi banii
alți
bolnavi ce-şi aşteaptă alinarea,
am primit,să oferim celor buni,
dau şi eu un fir, e voia-ne regească
să-i scoți pe hoți din sfatul țării.
Zeus, în modestia-i cunoscută
e mulțumit, rar îl vezi sub patrafir
şi cerul şi pământul le-a primit
pentru truda sa,
privirea şi capul semeț,
podoaba capilară ce-i ajunge
la coate,
n-a stat la rând, şi-a încuviințat
mai multe, că râde cu bunătate,
a dat când a avut timp…
aduceți mai multă tămâie şi mir

SCRISOARE CU NISIP

Dionisos,
ajută-mă să număr butoaiele cu vin,
unele sunt de la începuturile Geei,
ce-mi plac teascurile zdrobitoare,
axe din crom, toate a câte trei,
măreț destin, mulțumită limba, gura,
dar ce faci cu cizmele vechi,
cioturi, potcoave de cai prăpădiți,
uite şi piua,
argintăria, hainele sparte
în genunchi şi-n coate,
ce-i trebuie unui rege pivnicer
strânsura? –
aşa au şi ceilalți zei,
făurarul cel mare,Hefaistos fierarul,
de departe
ne întrece, e bunul obicei,
ne întâlnim,
nu ştim ce hotărâri vin,
trăznete-n senin
atâtea capricii, petreceri,
ordine ce se trec cu ziua,
neînsemnatele
adunături pot răsplăti truda,
ne împrejmuim.
Apollo e cu gențile pline
de prafuri, vin dureri îngrozitoare,
ca la geto-daci
se va arde vița de vie,
veni-va palul în loc de rubiniu,
azi banchetele-mi cer închinarea
întregii vieți…
– De ce vă țineți cărțile
la întuneric,
Homer le spunea lumina? –
sunt de arătare de pe vremea
 lui Cronos,
una zicea şi alta făcea;
bezna i-a fost măsura vieții parfumate,
nemăsurată credința că veşnicia e una
cu miturile timpului său,

mă onorează Zeux,
ține în mâini amfora plină,
pentru o clipă o pune jos,
mai răsfoieşte filele lui preferate,
vezi rândul din față,
rafturile de argint, recită, se sperie
caturile de sus,
strig nu-i intrus,
a fost însuşi Zeus, citea din răsuflate.
Aici găleți fel de fel, le am de
botezat atâtea sfinte lumeşti,
am tot amânat,
puteau fi aruncate,
au început biruri;
ar fi prea multe podoabe,
apucături mărunte,
e discernământul țărânei pământeşti,
e criză în cetate.

SCRISOAREA CU ÎNCLINĂRI

Poate da zeul suprem porunca:
nimeni să nu se încline?
Întrece închipuirea,
recunoaşte zeiţa răzbunării,
ne-am pierde şi mâna,
am amâna răsplata-n rele,
ar umplea lumea de suspine.
Trece vorba că zeii începutului
îi puneau pe cei abia răsăriţi
în îngenuncheri că n-aveau
plocoane să placă,
pentru întunecimea nopţii,
că pot dormi, pentru soare răsare,
vorbele nu erau de ajuns,
mulţumeau în locul părinţilor
fraţilor,
doar şi ei au văzut cândva
înaltele raze,
şi pentru întunecatul de sub noi
să deschidă o fereastră
spre lumea de apoi,
oracolul zicea că-i posibil;
câţiva aleşi pentru purtări frumoase
să-şi aplece capul,
doar pe ei se ridică.
Firea slugarnică a onorat aşteptări,
âtea maniere, diplomaţii, prigoana,
pedeapsa cu moartea,
că rugul îi arde pe trufaşii
ce spun că Pământul e rotund.
Nu ştim de ce s-a înclinat Goethe
în faţa marelui împărat
ce-i cucerea ţara,
ştim că Beethoven îi găseşte
ocara
de antologie.
Au fost şi dintre aceia
care şi-au ridicat capul atunci
când nimeni nu mai credea.
Zeii de atunci şi zeii de acum
ţin nespus la purtarea statuilor,

la reverențe,
că nu-i o joacă cine stă drept
şi cine şi când se apleacă.

SCRISOARE CĂTRE NĂSCOCITORII DE STELE

Palizi,
negri de supărare mirii sângelui
albastru
nu mai pot tăcea,
toate cele, aşa cum ştim,
mai sus vor ajunge,
e nesomnul din castru.
Geea şi voi fiice, doamne ale
belşugului,
aveți în mâini recolta,
aduceți o mângâiere,
începeți cu ce vreți, cu naşterea,
răriți zbuciumul,închideți revolta,
ce faceți mii de ani de nu plouă,
unde vă este bolta?,
nu-ți aminteşti, nu-i vezi cum piere?
fiecare poate inventa câte ceva,
ce le spuneți oamenilor pământii?
Voi şi iar voi puternici,
nu uitați, nu lăsați
uneltirile în furii,
plăsmuiți blândețea.
Zeii, după obicei, au alergat
la ateliere, la aranjat aerul în parcuri -
urzim pentru lumea noastră, din spate,
din față imagini, le dăm pe ecrane
în ceasurile grele
să le mai creadă pruncii.
Vă amintiți sufletul, ochii deschişi
pentru marii inventatori,
meşteşugari,
înțelepți, artişti,
s-a născut Mercur
şi noi căutăm modele,
avem norocul între
douăsprezece stele.

PREZIC, SUNT APOLLO

Legați de ceasul vieții,
pierdute petice dinainte,
vin oameni în fracuri,
necăjiți, visători incurabili,
viteji în războaie,
zdrențăroşii pieții,
îndrăgostite dornice să-şi
cunoască
alesul, în şiruri nesfârşite,
negustori să le spun
de azi profitul,
atâtea înşelate de îngerii
seducători în zbor,
să audă o vorbă,
se întoarce,
nu l-am mai văzut,
vesteşte-mi ceva,
să-mi aştept
acasă iubitul,-
în şapte ani şi-a schimbat
chipul?, e greu venitul,
cine l-a miruit?
întreabă vrednicii
şi sfârşiții de zile,
că abia aude Apollo –
ştii când vine moartea?
Maestrul le spune
atâtea poveşti
cu naşteri
şi cum pleacă dincolo
bunicii…
Da, se văd necazurile
în pahar,
motivul îl dă fericirea
îmbrăcată sumar,
vei câştiga bătălia,
o parte e victorioasă,
se va opri hoțul de inimi,
nu-i hotărât unde să facă
noul popas, sigur e dor,
visele o să vă surâdă

pe mai departe,
adică la primul lui pas,
de aceea alesul îl visezi
de trei nopți
la rând,vine,
aşterne patul,
nu se poate să fi uitat patima,
după poftă îl poți îndemna
pe un altul,
dacă sunteți pe un gând,
crezi că eu pot câştiga?

Pentru Ceres, Saturnus
se promiteau
grăunte mari, printre mici
suspine,
îi apăreau în față pârjoluri,
mai spune Apollo,
ruperi de nor.
Lui Janus,
venit de la Roma,
cel mai mare în începuturi
şi sfârşituri între porțile
de intrare
şi ieşire îi zice:
ale tale toate-s una
cu nimicul,
uşile sunt fie trăiri
în rumoare,
fie veşti pe care cine poate
să le confirme?
În neînțelegere cu soții,
zeițele amorului,
nu mai stăteau pe acasă,
zeul oracolului avea puteri depline
când le mângâia de aproape,
jurau maestrului încredere
în marea vieții prinsoare.

CĂTRE PIEȚELE ACOPERITE

Phidias e mare şi azi
şi vestit ca atunci
când sculpta pentru eternitate;
au învățat ce-i geniul pământenii,
sunt ei zeii cu puteri de maiestate,
şi-au închipuit şi născut
Acropolea Atenei,
unde-i este locul,
plebei îi păreau minunatele temple
mult prea mari ca să fie
date exemple,
erau de părere
că măsurătorilor le stă bine
şi la casele lor de sub stâncă
şi zeii le-au dat viață şi vrere,
au obişnuit graiurile cu ele,
nu înțelegeau iarăşi de ce-i nevoie
de atâtea sacrificii de la amărâți
ce le îndreptau ochii
spre înălțimi şi prin ce,
aproape prin nimic,
se bucura norodul,
că atâția sculptori pietrari, zei,
bătrâni stau gârboviți,
nu ne mai speriați că vine potopul!.
Pericle laudă marmora pusă
spre soare,
îi va da în curând numele epocii,
mulți chiar salutau intemperiile,
vandalizările ce ştirbeau coloane,
îngroşau tabăra duşmană,
călcau în picioare
atâtea amestecuri cu folosințe,
cu şi fără frumusețe şi temei,
capiteluri, stiluri, culoare,
marmură învelită în triglife,
în frize, le ştii pe de rost,
îşi simțeau viețile sleite.
Să fie slăbiciune omenească
deschisul ochilor la corpurile
despuiate,

democrațiile vin
cu alte alegeri, rotofei
se învelesc piețele,
ați văzut cu toții ce-a fost

SCRISOARE CĂTRE FIREA BLESTEMATĂ

Binele a deschis şcoli,
e rouă mitul,
aria curriculară, bucurie,
nimb,
în ele se învață despre cuvinte,
cât de mult se schimbă,
îmbogățesc în timp,
se învață cum pot fi scuzate
petele adevărate,
aurite în alb, despre mulți ce ştiu
să spună nu-i stricăciune
strunga,
e defileul ce mai
curăță întinarea cu scrisul
şi cititul.

S-a arătat şi ruşinea
şi degrabă s-a ascuns, încântă
candoarea,
binele, ele vine cu anii,
cât de sigur sunt perverşi
rivalii?

Pe cei ce stau
în cumpănă îi trezeşte
Hermes,
chinurile voastre pot fi plăcute
doar celor sosiți departe în timp,
azi ne cheltuiți banii,
prostiile gratuite nu se schimbă.
Vă amintiți de chinurile
vrednicului Prometeu,
i-a spus regelui că-i un
muritor,
n-a putut opri pironul
înfipt în piept,
Înaltul l-a iertat în ultima clipă,
era şi nevoie
de o pildă,
e doar vorba de pronia zeiască,
puroia cumplit,

pentru ce v-am spus
acum Zeux nu mă va ierta
niciodată,
el crede că l-am afurisit

CĂRĂRILE BIRUINŢEI

Luaţi-vă încercările de a vă întrece
în serios,
sunt gândite pentru mulţumirea
voastră, când vă bateţi cu folos,
cuvinte zise
de Pallas Atena înainte de
construirea
templului ce-i era închinat,
Zeus revendică truismul,
fiidcă hotarul lui a crescut în timp
cu adevărat.
Ferice de cei ce vor asculta,
câtă durere că altul are, prea are,
noi vedem partea voastră mare,
am cântărit de câte ori.

Aduceţi jertfa luptei,
dacă-i născocire,
nu s-a spus o altă ispravă
spre mărire,
să fii norocit, mai adaugă Atena:
calea, iată calea sănătăţii,
vieţii lungi în belşug.
Toţi nu puteţi fi la fel,
muzele sunt extenuate,
de noaptea târziu până-n zori
caută la fiecare talente diferite,
paşii lui mai în faţă,
mândria lor,
când vă întâlniţi doi vorbiţi,
rogu-vă frumos,
despre întrecerea de la curte,
din orice cătun,
cum să nu fiţi egali
cu cei mai mici.
S-au hotărât puţine trepte
în drumul istoriei noastre,
daţi-le nume şi urcaţi-le
din zori,
ne semănaţi,
plătiţi înlăcrimaţi şi cazna de a fi

puțin mai fericiți.
Oracolul vă spune că pofta
de a fi mai bun decât tine
se întinde,
se stinge odată cu poveştile
despre a vrea şi a putea.

UNUL ŞI DOI

I-am pune numele,
zeu unic, cel mai mare,
acela după care vin celelalte,
începutul, întregul,
religie cu o singură
divinitate, ce mare e,
deapănă povestea vieții,
a fost o dată, ce rău că n-a fost,
te trezeşti cu El martorul,
față-n față,
îi pune în judecată pe prieteni
după un singur răspuns,
eu,
tu, suntem el într-un moment,
tot unul vom rămâne al ceasurilor
ce vor veni, câte unul pe rând,
e cât universul,
dacă lumea s-a născut din El,
formele încep să se umple,
doar unul e zeul,
istoria îi urmează
şi vedeți îşi desfăşura mersul,
bine că începutul nu poate
fi luat înapoi,
e sorocul, sigur, îl dezlegăm
de un slăbănog motiv.
Unul şi una nu au asemănare,
poate în câteva poveşti mărețe,
este el şi ea, făcătorii de toate,
pe care le schimbă după
iuțeala înțelesului,
strădania de a fi pentru ei,
de a merita numele de pereche.
Cât primele două numere sacre,
nu ştiu cum pot fi celelalte,
am auzit că pe iubitorii de tablouri
îi convinge
suma primelor patru,
ar fi un fel de-a numi Universul.

NARCIS SE MAI PRIVEŞTE, NE MAI PRIVEŞTE

Apollo se întâlnea dimineața şi seara
cu Prometeu pentru a face
deopotrivă un croi
omenesc şi zeiesc, povesteau mult…
a lua, a mai încrusta o dată,
obosiți şi fiind consfințită
marea dezlegare au lăsat
să se mai rotunjească, îngusteze
şi de la sine
dumnezeiasca făptură,
a trecut şi toamna şi iarna şi iar
au mai pus orificii, tuburi, erau
în prinsoare, mă asculți, te ascult,
ştiau ei că genurile îndelung gândite
se vor împerechea, certa
şi împăca zilnic,
vor plânge copiii, vor cere arbitri,
pe furiş veni-va
marele neprielnic
şi câte urmări în mâinile
celor ce vor miji,
iată trebuie adâncituri
pentru lacuri pe vârf de munte,
fluierături, trezim un sfetnic….
În scurt timp au găsit oglinda apei,….
fiul nimfei Liriope şi al râului Cephios,
numit Narcis s-a văzut,
s-a minunat de chipul său, şi-a zis că
în albie se vede însăşi făptura,
să facem săpături,
o prindem cu mâna,
sânt întâiul fericit, păcat,
prea mici semnele virtuții,
Doamne, cinstite drumuri.
S-a speriat la prima adiere de vânt….
admirația a durat ani la rând…,
ce nu trece?
i-a trecut şi închipuirea iubirii de sine,
avea o poftă fără nume ca o nimfă,

să-i primenească dorința de a trăi,
cum e să cuprinzi cu tot focul inimii
pe frumoasa ce-l petrece în fiecare zi?,
de la deşteptare la somnul
ce-i venea spre dimineață,
chiar voia să măsoare vrerile trupeşti,
îmbrățişările,
panica l-a cuprins când râul i-a povestit
despre curgerea vremii,
cum chipul,
cugetul şi voința îşi pierd orice înțeles.
El, zărit în luciul apei,
azi îşi vede chipul,
brăzdat de riduri, iscusitul Prometeu
a lăsat locuri pentru anii senectuții,
zeițe, nimfe erau să moară
de inimă rea, atâtea vrem îndreptate...

ADAM ŞI EVA

La începuturi,
cei desemnaţi au dat întâietate
aşezării pământului
şi apelor, era nevoie de cercuri,
spirale şi colţuri unde
să fie semănate,
ţăruşi cât vezi cu ochii.
Zeus, de faţă, şi-a dorit
mulţi oameni, începem
cu Adam şi cu iubita lui Eva,
zicea: să înveţe ei a trudi
cu gândul la darurile bogate,
să ne preamărească numele,
să-l păstreze cât de mult se poate.
Învaţă-i Prometeu să nu ştie
a bârfi, să nu-i leg de stâncă,
să-şi spună iubire, soră şi frate,
să-i văd umili cât vor dăinui.
Apollo şi acel Zeu de pe
piscul Olimp
au scris pe foi de pergament
ce se potriveşte,
felul nostru, a fost, a trecut,
mereu este
cum va fi împrăştiată sămânţa
plină de speranţă:
să nu fie uitate judecata,
dacă se poate,
în mâini unelte, în cap
o să-şi mai pună enervări, extaze,
bineînţeles, vorbirea articulată –
şi iarăşi cinstire pentru cei mari,
laitmotiv auzit şi azi,
de nu-i cu putinţă, presăraţi
cu dezastre,
frumuseţea chipului – o lăsaţi
să fie amăgire părintească,
agerimea privirii, auzul, mirosul,
iuţeala paşilor şi câte alte,
de ieri,
au fost dăruite însoţitoarelor

necuvântătoare,
mai dă-i lui speranțe.

Nu-i de mirare că Adam
o alege pe Eva,
avea Frumoasa aceleaşi patimi,
păcat să fie din senin oprite,
suferință şi plăcere chinuitoare.
Mai târziu unii vedea-vor Evele,
două picături de apă, alții,
pe unele divine,
fiecare cu legea lui de aur.
Prima Evă a fost neştirbit
pe gustul bărbatului ales,
dragoste la prima vedere,
ochii visători, sânii, dorințele,
graba de a muşca din mărul oprit –
surâd ochii Evei,
ce mai aştepți –
raiul stă în genele mele,
gura, picioarele, gâtul prelung,
vrei să vezi cum Hefaistos
le-ar zugrăvi?
uite-le aici!
Acum, după ce mi-ai dat o coastă
din trupul tău, m-ai obligat
la îmbrățişări, de ce cauți
nesfârşite amânări,
crezi în povestea cu şarpele?
aşa nu vom izbuti!
ai timp să te gândeşti cum să-ți
cinstească copiii numele,
să culeagă rodul,
Adame, nu-ți pierde timpul
cu privitul prelung –
ne-om înțelege aşa prinşi
cu iubirea, truda, regretele,
reveria, cu ghicitele începuturi,
focul se va stinge, se va aprinde,
câte legende, atâtea debuturi.

AMOR ÎNTRE MUZE

Îşi spun pe plac, în alte zile
se mai şi ceartă,
Amor
şi cunoscutele muze.
Azi au ajuns la învoială,
ce-i mai presus
de părere: iubirea ne conduce
e sănătate, aer, viață,
că-i voia noastră,
ne-o şoptim din ceruri,
ce-s acelea judecăți, păcate?
Ştiți, Amor trăieşte şi-i iubire,
lăcrimează, e una cu divinele şi
când au păreri diferite,
aşa îl mai pot ține
cei de-o seamă în fire –
amor, muze împărtăşite.
Voi spune nu la mofturi,
salvând statornicia,
atâtea frumoase m-au întărit,
mi-au zis, nu părăsi
dulcile suspine,
e desfătarea în urmă mai înaltă,
banalul stă pe aceeaşi creangă
cu ținerea de minte,
eu între cereşti şi păgâne,
iată atâtea smintite!
nu te lăsa plictisit,
prins de supărare,
cu neclintirea poți alege
întotdeauna scena,
urca o treaptă,
sus, mai sus stau fiorii
de când s-au ivit.
Muzele nu se opresc
cu citatele din înțelepții,copiii,
părinții celui
de al nouălea cer,
clipă de clipă te privesc
cu mirare, dragoste,
păcate aiurite

SCRISOARE CĂTRE MARELE CLOCOT

De ce vine clocotul?
Clocotul vine să rupă tăcerea,
e vuietul unui nou tumult.
Adusă de moarte
şi firul de viaţă,
în stânga şi dreapta e
durerea pe faţă,
măsurată bucuria cu stropul,
greutatea o simte vrerea,
nepăsarea,
e amintirea timpului
ce a trecut.
lungeşte, scurtează, pătează,
binecuvântează pulberea
îndepărtatelor stele,
s-a scurs în extaz şi greaţă.
E bob de lumină lin,
în ropot,
e al meu, al tău, al cui este,
e zămislit război
de atâtea ori
natural şi teatral tuns,
veşnică speranţă, linguşire,
ca să putem trăi în neînfricatul
şi temătorul în veci.
Rar mai vine mama Geea
la adunările princiare,
parcă pe ascuns,
are vârsta îndepărtatelor stele,
a adâncului de sub noi,
glasul pornirilor, clopot,
uimeşte când apare,
în zadar căutaţi primul impuls,
e clocot, nimeni nu-i în stare.

CRONOS ŞI CELE VEŞNICE

De-a pururi nemulţumiţi,
voi colocatari,
să se ştie
supăraţi o să rămâneţi,
– vă treziţi cu toate orânduite, ostile,
de cel care a dat primul cu zarul,
în mişcarea ce nu-şi vede sfârşitul,
dreptatea-i scrisă pe bileţele pizmaşe ţie,
aruncate într-o căldare
cât pământul întreg.
Mulţumire?
Fă-ne acum timpule dreptate!,
iar zeii îmi pun în faţă naşterile
ce-şi aşteaptă încântarea vieţii,
zile nenumărate,
ştiu ei în curând, după oracol,
ce se poate, că împărăţiile sânt date,
pentru culoare este ales
un copil nelegitim
să-i întreacă pe toţi, să moară
printre străini,
dacă ar fi
pereţii din sticlă,
i-aţi vedea pe mulţi cum mulţumesc
seara,
c-au mai trăit o zi, dimineaţa
îngenunchează
să ajungă încă o noapte.
Fă ceva Doamne, tu mare Cronos,
fă ceva să crească fericirea,
nenorocirea să piară,
– sunt doar un Titan
– şi nu-i pot castra
pe toţi ca pe Uranus, sigur
că am un impuls
Zeux m-a învins,
mi-a cruţat viaţa,
hotărâre rară în legende,
în schimbul laudelor
din zori în noaptea târzie,
a jurămintelor publice că nu vor

mai fi lupte intestine,
nimic nu se poate ține în ascuns,
în timpul zilei nici în somn,
mi-e destul necazul.
Strigă voci din îndepărtări,
lungeşte timpul, scurtează-l…
zi de zi mă cert cu mine,
cu dascălii mei cu apropiații:
cum să fie veşnicia
totul şi nimicul, cum pot fi indiferent?
noaptea mă împac cu mine şi dorm..

SĂ NE VEDEM

DE IUBIRE

Multe întruniri, multe desfătări
şi mai multe certuri, zeițe,
nimfe şi dragi crăişori.
O petrecere pomenită până azi
a fost la templu când s-au întâlnit
iubitele, zise de atunci zeițele iubirii,
au promis că-şi vor construi palate
pe aceeaşi alee a inimii lor;
aşa nu-şi vor ascunde
paşii scumpii
aleşi, dragă atâta grijă împărțită.,
şi ce-au aflat, e lungită vorba,
mai multe mureau după
acelaşi bărbat,
voinicii în toată firea nu voiau
a-şi schimba privirea,
zadarnice rugăminți, fiți bărbați,
fiți cuminți, pe una o doreau,
pe aceeaşi dezmerdată.
Învrăjbirile s-au aprins înainte
de a se înălța palatele.
Zeus, Apollo, prezenți,
exuberanți ca niciodată...
cuvinte alese despre dragoste,
fericire, se furişau şi mâinile,
mângâierile treceau permise
şi iarăşi încântare, zâmbete,
dar Abura Madza critică
pe drept cuvânt,
că numai un copil poate să vadă
înțelegerea acolo unde-s
scrâşniri din dinți,
chiar certuri pe viață şi moarte,
îl ştiți cât ține la castitate?
ambițiile-s peste închipuire,
doar nici una dintre încântătoarele
cerului, pământului, dintre fete
nu clipeşte la chinurile ce
din dragoste
aduc moartea.
Eris se jură că nu ea a aruncat

mărul, e o nedreaptă învinuire
şi ce era de născocit
când intriga ne stă în fire.
Nevrednic se sting
incapabilii în dispute,
marea intrigantă doar acceptă,
asistă mereu
la întrecerile mândriei nebune,
la focul dragostei trupeşti,
de ce i-ar încuraja, când ei
nu cunosc altă glorie,
pentru ce motive ar descoperi
mireasă şi mire?…
S-au legat cu jurăminte
notorietățile frumoase
că vor iubi cu fiorii inimii
cu puterea dragostei pe cei ce nu
le opresc iubirea.

SUPĂRAREA, O UMBRĂ

De te-ai născut să porți în lume
supărarea,
nu te împaci cu cei mai mici,
spui celor mari că aici e rău şi bine,
sunt umilul istovit, gata
să plec mâine

Nagaithia nu se poate dumiri
că unii ostenesc,
alții cheltuiesc să nu mai
rămână umbră,
Soarele arde şi unde pământul
demult e nisip,
arătarea întunecată de atâtea
ori ni-e dragă…
supărarea mai mare
e chiar oftatul fără noimă,
alt fel n-ar trebui plătită
încrederea fadă
ce-o clatină vântul,
nu mai pot privi
atâtea nedesluşite servicii…
nu înțelegem lumina şi opacul…
În capitală se aude
şi vorba de-o clipă
din ținuturile îndepărtatelor oceane,
se stinge elita, nechemații
conduc Pământul,
nu poate fi pe drept hulită umbra,
nici lăudat Soarele
peste măsură, s-a dus vremea
unui gând bun la toate…
vor profita oamenii de vorbele
dezlânate,
curg pildele notorii,
umbra nu-i întunecime,
pictorii o expun,
de ce atâta mâhnire,
galeriile n-au spații?,
e bun clarobscurul,
îi face mai frumoşi pe închişii

ce primesc lumină,
mângâie profilul,
adună, nu se mai văd pete,
împrăştie norii,
ce-i dacă unii vor pierde?,
alții vor câştiga.
Zeița supărării
îşi retrage cuvintele,
nu e clar locul liniei de contur.

SCRISOARE CĂTRE GRAȚIILE ASCUNSE

Aprinse-s închipuirile,
El
îşi imagina că va găsi grații
ascunse,
că Hera le are toate date
pe față şi mergea departe
cu bănuiala,
o vede întrupată, vie
de fiecare dată,
că una le poate avea pe toate
neatinse,
de la începuturile lumii
păstrate aprinse,
De multe ori a pătat
numele celui dintâi curtean,
recunoştea pe față dintre păcate,
fantezia-i întrecea iubirea,
începea să scrie,
nu m-am aşteptat să fiu
prada închipuirilor
dezmierdate.
Eu cu poruncile pe limbă,
ochii la fiecare legănat,
bob cu bob în mare stimă,
şi-am suferit peste puteri
de alegerile aprinse,
de fiecare picior săltat.

Pe rând unul şi una vin
la întâlnire,
verde-i timpul,
dat spre pârguit,
Eu rob despuiat.
Cronos dă dreptate;
iubirile-s nepătrunse
bănuieli cu locul,
luminile stinse,
înfățişarea, aşteptarea.
Într-un târziu se înclină,
Doamne năpăstuire.
Timpul abdică,

nu mai putem guverna
grațiile ascunse, aprinse.

ADUCETI IUBIREA NEÎNTINATĂ

A fost timp, dar nu-l
mai au nici regii, nici prinții,
frumoase chipuri de vitrină
aduceți dragostea toată,
plăsmuitori de viață,
doctori ai trupului
începeți
cu tămăduirea minții,
toți cei de față
să îndestulați
flămânzii,
îmblânzitorii, mânuitorii
artelor
şi tu Dionisos, degustător
de bucurii,
înfăşurat în frunzele-ți
ruginii,
dați prețul,
măsura cinstitelor meserii,
e timp şi de cupe rubinii,
vedeți cum se întinde
pârjolul,
mor copii,
războaie, trădări desfid
poporul,
întunecă
lumina, unde-i obolul?
acum şi-n veci
strugurii se fac vin,
aşteaptă urmaşii,
dragul cel mai drag
şi veşnicul
neiubit, că-i
bietul sărac.
Themis ne orbeşte
gândul tău, pui în față
o lume croită
pe nepotriviri,
ce-i drept pentru noi
e strâmb pentru voi,
când ura vieții pe Pământ

se preschimbă în marea
iubire?,
altminteri suntem
stinşi, vom muri
de azi pe mâine,
e adevărat că
asemănările-s
şi nepotriviri,
stă clipa mirată,
simpatiile urcă, coboară,
să oprim căderea în ură.
Voi zeii aveți rostul
să creşteți simțirea,
să aduceți
iubirea toată neîntinată,
apoi trăiți în tihnă meritată.

CREŞTEŢI OGLINDA

Este albina bună
culegătoare de miere, da,
uite ce dovezi şi preferinţe
avem noi plimbaţii de zodii:
ştim, şi de nu vrem,
să fim copiii lumii, maturii,
gârboviţii de ieri,
de vremi,
să amuzăm murind câte puţin,
adunând perle, în jur moşuroaie
mai multe
decât numără fiecare…
ne învaţă cineva, nu ştie zarea
cât ţine micul univers,
imaginea răsfrântă
oboseşte semeni,
întunecă minţi, rupe nuielele coşului
în care se pun nestemate şi-i micesc
pe confraţi, unde-i rostul?
iscusinţa se opreşte aici,
după rânduiala gesturilor
să ne credem
mai sus de puterea arătării,
să ne întindem poala cerului,
cei care contemplă
nu văd deloc lumina visată,
încurcă noua fire cu datul,
el e păstrat.
I-am lăsat pe iscusiţii în cuvinte
şi culoare
să –şi facă ateliere,
să se înmulţească,
să ghicească genuri, să arate
în bine şi rău zbuciumul adunat,
unii sunt frumoşi
la chip, se urâţesc
cu nepăsarea,
cei mai mulţi suferă
în tăcere, când nu crezi
le arată oglinda cu păcat.

BUFONII SUNT AI MEI

Eu Doamna Înaltei Curți
zilnic îmi spuneam: ce mai vrei?,
ai obținut ce-ai voit de atâtea ori,
fii mulțumită,
lumea trăieşte
cu rele şi bune, spune-le
celor din cale, mi-am dorit
şi am obținut, sunt vorbele poleite
cu noblețe şi multe se vor scrie,
să fie toți mulțumiți cu
aur curat, râsete,
coarne de căpriori.
Slăvirea mi-e dată de fructul
de drept, Zeus şi bufonii sunt ai mei,
vreau să fie lăudat căminul,
e cucerirea mea, mie să-mi pomeniți
harul,
nu mai marilor zei,
de atâția ani stau lângă Sfinx,
fidelitatea-i rară între curțile
ce le cunosc,
altele au părăsit casa, duse au fost.
Ce plăcere,
ne preamăresc,, bufonii ''
serbările în cinstea iubitului cetății,
sunt şi rodul meu.
– Cum ți-ai câştigat numele de crăiasă
a căminului,
prea lăudatul te-a înşelat de atâtea ori?
– Ei chiar asta-i arta să-ți aperi
masa şi casa, nu martori câte mirese,
să nu-l schimbi pe împărat,
da, sigur că prietenele îl vor,
îi adevărat că sunt statornică,
ți-o spun numai ție,
şi când uit îmi pare rău,
mi-am zis apoi;
eşti zeiță, el e zeu,
nu eşti un vulg necopt,
te cinsteşti,
laudă-l pe El, să suspine

stricatele împărătese.

DIONISIILE ŞI ÎNALTUL OASPETE

Imperiul trăieşte din plin,
se ridică temple,
biserici la întrecere,
orgii la data pusă,
bucuria-i înțeleasă destin,
edilii şi mai marele
nu aveau somn,
la mare ținută prințesele
destrăbălate,
să fie mulțumit Bacus,
alături stau
coloanele în cele trei stiluri,
preotesele, vocile dezmierdate,
sigur că zidurile erau mai joase
de treizeci de ori în fața ultimului
zgârie nor, faima posterității,
surpriza e dată de ființe
acoperite cu păr,
coarne şi urechi lungi,
picioare de țap, e lumea satirilor,
a dionisiilor.
Grecii le ziceau zei trimişilor
să le arate calea, perşii,
mai atenți, le spuneau pe nume la
buni şi la răi,
la romani, la frații eleni
se descoperea uşor cum e viața ;
măreți şi modeşti, urâți şi fără
seamăn hidoşi,
şi-n câte alte feluri, nu mai era umbră…
Dionisos aşteaptă şi el un palat,
E ca Bacus în frumoasa Romă,
promisiune amânată de veacuri,
ce-ți trebuie templu când petrecem
în pădure,
lângă vița de vie, frunze
cu atâtea arome,
nu glumiți cu înaltul om de stat!
– Pentru prețul vinului, el ne dă
curajul, ne deschide mintea
în fața haosului atât de întins,

de pune câteva pietre-n plus
trufiei
nu-i nici un rău, cât o să fim
în straie, puneți ciorchini la urechi,
luați cupele-n mâini.
Dionisiile, aduc mare bucurie,
nu ştiu de ce trebuie
amânată serbarea
până începe din nou să fiarbă
sângele divin,
băutorii se întrec cu simțirea gustului
şi nu-l mai simt,
Zeus, limbă nesimțitoare
după două înghițituri e atent,
nevoie mare,
la întinsul desfrâu,
vrea să-i pună şi el un fir,
poți să-i dai strugure, coacăză, mure.
El, puterea stăpânitoare,
oaspetele meu,
străluceşte cu plata şi pedeapsa
după merit, ştie când împrejurarea
cere tunet ceresc ori oboseala
omului smerit, toate vin, vin.

ATLAS PĂRINTE ŞI FRATE

La fel şi totuşi atât de distinct
este Zeul zilei,
idealul mulțimii,
imaginea după cum
o plăteşte fiecare.
Prea vrednic dintre părinți,
de unde alegere mai sufletească?
nu are cetatea,
se păcăleau şi bătrânii…,
ce-i drept obosea mult,
nu lipsea de la jocuri,
cu băile mulțimii, cum să
nu-l aleagă,
atât de cunoscut?.
E bine să mai socotim o dată,
aminteau vocile comesenilor,
încercați ani la rând,
la părinții pe care-i hotărâm,
câți bat cu mintea, cu gura
şi piciorul,
e totuna a te mândri cu vorbe,
îi ştiți cu ce se aleg ei,
cu ce rămânem noi,
zeii sunt potriviți pentru ospețe,
viața li-e lungă-n plăceri,
şi cine
le poate aştepta timpul,
cei vechi sunt țesuți
în mitologii,
în loc să coborâți la zei,
urcați-vă pe cununa lor.
Prezicătorul a spus în vestitul
său oracol, alegeți lupta,
oțelul, nu fiți copii!,
multe alte cuvinte,
n-au fost înțelese,
mai neplăcut este că şi cele
înainte auzite
au fost încropite, tăiate,
ghicite de metrese,
Atlas poartă pe umeri Cerul

cu Pământ cu tot

SCRISOARE CĂTRE ZEII CULEGĂTORI

În stive, pivnițe, cămări şi-n alte săli
se pune bobul vieții,
îl pun cei ce-l au, săracii strâng resturi
din coşuri, degustări,
se mai pălmuiesc; nu-i în fiecare zi
Paşte şi Crăciun,
mai vezi aroganți ce-şi aruncă straiele
în tomberoane, prea au fost văzute,
umblă apoi peticiți şi-n zdrențe.
Câțiva, chiar mai puțini, împrăştie,
din lene de a ține socoteala,
ajung la casele de bătrâni
cu gândurile
rămase la banchetele plătite,
n-au avut nicicând un cămin al lor ;
responsabilități, sigur neplăcute,
trăiesc cu nădejdea că tinerii
îşi vor arăta clemența,
onorând suflarea peste lutul sfânt,

Putrezesc în ploaie lemnele adunate
să fie casă,
le-ai dona, ai fi în stare, cât de mult
ar trebui să plouă, te întreabă cel mai
bun prieten şi vecin,

mulțimea istoveşte dornică să ştie...
Între aprobare şi respingere câştigi o pâine,
aşa merge, aşa nu-l las,
crede că a mai făcut un pas,
ce-ți aduce ziua de mâine?
Prea multe necunoscute, e miezul zilei
şi se întunecă sufletul,
minune, încă o zi cu două neştiute.
Strălucirea printre nori se strecoară,
îndrăgostiții de zări îndepărtate plâng,
e ceață,
stau închise enciclopediile nepregătite.
Speranța să fie noul?
Punem şi desfacem acolade,
cum cel ce vine să ne facă vrednici,

cum n-am mai fost?
Ştiți sigur cât e de bun noul?
De nu vrea să semene cu noi?
Să nu fie o bizarerie înşelătoare!
Unde se termină ce de atâtea ori a dus
aerul în morile de vânt şi duşmanul,
prietenul focul;
nu trebuie să ştii – iată norocul.
Ce să fac, cum să aflu, îi zici
unui prea înalt învățat? –
Nu s-a găsit înțelepciunea,
de aşteptat fiecare lucru să-şi
găsească locul.
Nici eu nu ştiu de ce vine ce-i cald
ori rece,
să-mi aduc favoarea, plâng după ea,
cine ține locul lipsei de noroc?
un strop de bunătate îl simt
după ce trece

NU GRĂBIŢI LENTOAREA

Ați vrut ca unii să fie
tari şi deştepți, câtă oroare,
aşteaptă necăjiții,
vor să învățăm ce-i graba,
e atâta lentoare,
sufletele îşi potrivesc
cadența cu
moliciunea amiezilor,
rarele înviorări, iscălitura,
cu poruncile ce vin
de la idolii
mulțimii, ora anunțată
a întâlnirilor, iată onoare,
e mai devreme cu un ceas
ori amânată de n-o înțelege
aşteptarea,
de ce pripiții şi întârziații
au numit
ora întâlnirii?

Sufletele alese şi necăjiții
aşteaptă să vină cei drepți.

SCRISOARE DE CINSTIRE A DRUMULUI

E adiere uşoară,
vânt ce clatină zidul,
rătăcirile n-au linişte în ceruri,
sunt răii de acolo,
de unde nu sunt,
crezuții buni aici pe Pământ,
e haina îmbrăcată
să urce mitul,
să coboare,
cărarea ajunge
în curând obiceiul,
aşa trăim oscilând,
născuți să cinstim urcuşul
şi când coboară, scrisori
şi paşi purtați de vânt,
truda ce începe şi sfârşeşte
condeiul.
Iată Macedon, Cezar şi
Napoleon au mințit fala,
toți cuceritorii ca ei sunt,
trufia, suişul au plâns
destul pe ascuns,
să nu se audă
ziua detronării, veşnică moarte,
e cutremur, iar
Timpul n-a greşit mersul,
deşi confundă locul
spre casa înălțată,
coborâtă-n plăci mişcătoare,
atâtea
subterane, de-ai escaladat,
alunecat la Hades, bucură-te,
n-a venit aşteptat Potopul
Spiritul urcă-n ocoluri
ca insul ce-a făcut după
capul lui pe Pământ,
spulberă tu ceața paşilor prinşi
mai degrabă că-ți pierzi locul.

Mare poruncitor, Zeus
şi voi frați ninşi,

eu am lăudat întreaga curte,
greşeau, dar au făcut
ce le-ați spus,
e rangul pus
pe toate, de vor plânge,
nimic nou în veşnicie,
cu ochii azi vii, mâine stinşi.

PROMETEU ŞI NIMFA

Nu s-a născut zeu,
 n-a fost să se nască,
mai marele între toți zeii
şi titanii lumii,
a furat doar focul,
o luminiță în curtea guvernării,
l-a făcut vâlvătaie
din miezul Pământului
până-n cerurile văzute-n lumină,
ceilalți au furat, au stricat totul.
Heracles, zice legenda,
a ucis vulturul chiar pe când
era să-i soarbă viața dragului prieten.
Prometeu,
ştia cum flacăra deschide drumuri,
dragostea de-i stinsă se reaprinde,
e dată-n zarea vieții,
a rămas uimită
inspirația şi cu atâta încredere
liniştitoare,
nu l-a ajutat, i-a râs de suferințe,
de ce eşti în stare.
A iubit mult, n-a fost înțeles,
nimfa se juca în focul dumnezeiesc,
avea sufletul oriunde plecat,
o altă închinare,
neclintită în dorința de a vedea
târgul cât este de iubită
cruda nepăsare.
Dragostea o respinge,
cândva, ea nimfa
a ajuns o escapadă
în poieniță,
poate azi să ceară protecție
pentru hărțuirea pură.
Ocupat cu întețirea focului,
cuprins şi de pretențiile omului,
El, atât de neînfricat o pierde pe
prințesa inimii.
Mitul nu cunoaşte un omagiu adus
unei alte femei,

E timp mult în urmă, povestea spune
că miticul zămislitor avea un fiu.
Nimfa şi ea spune, la cine o ascultă,
n-am crezut niciodată într-o
iubire oarecare,
am vrut o iubire, dăruire necuprinsă
n-am întâlnit-o pătimaşă.

BUFONII, SPERANŢA NOASTRĂ

Statuia apasă mult la purtat,
o ducem ancorată
să ştie, dacă cineva a uitat,
cât e de semeață, ne pierdem
în fiecare an puterile,
ea rămâne întreagă,
sperăm ca-n cele ce vin
aurul să fie
înlocuit cu lemnul
poleit, sculptat,
oricum e pusă la spălat,
e bine că suntem printre paiațele
ce dau lumii atâta încântare,
se bucură adunarea, cei
de pe margini, gustul fin,
noi la periat.
Zeița Demetra
a trimis vorba, serbările pot începe,
recolta s-a strâns, să trăim veseli,
aşa Zeus ține sus lumea,
i-a pus pentru triumf petreceri,
noi măscăricii o veselim,
se stinge tradiția, nu plecați
se duce şi vremea însorită…
bine, puneți alte bufonerii în loc!

Se închid în case speriații,
vuietul te împinge în şanțuri desfundate,
mirosurile ce inundă piețele
este binele cetății şi-l găseşte prin uşi,
prin ferestre pe ultimul ascuns,
aleea templelor triumfă cu
viței, bouții la frigare, nu ajung;
avem toată speranța în bufoni,
să râdem şi de nimic,
şi de râsul ce va urma:
Să fim fericiți, să mai adunăm
la ce s-a dat, azi mai punem
un caraghioslâc!

VEDEŢI CUM ARĂTAŢI?

După anii declinului,
Janus lega
de câte unul, pe care-l
vedea zilnic
privind pământul,
marea răspundere,
clădire măgulitoare de condus,
Eu, zeul zeilor spun tot
ce-am vrut,
să fim şi noi imaginile,
chipurile alese,
la înălțimea slăvitei noastre Rome,
nici un indispus,
organizez şi schimb părerile,
revin la forma de început,
le adun după rangurile cernute,
asigur şi ridic la augustu-mi gust
le compar cu atleții
de la orice curte,
iubiților sunt ale noastre
grădinile, puterea ni-e scut,
dar răspundeți voi de
perfectul rotund!,
vedeți vin nesățioase patimile.
Rivali greci, din ciocniri se
sparge divina noastră înfăţişare,
mulți vor să rămână la părerile lor,
amorul propriu a fost dat
cu aceeaşi măsură,…
să crape la ei închipuirea,
întotdeauna la ei, îți mai spun
– te-am ales pe tine, tu îmi
eşti aproape,
ai încredere, rupe îndoiala,
pune preaplinul la noi,
oricum vin pretențiile şi anularea.
Janus aplaudă redarea,
oglinda-n dulcea impostură,
de-ai spus că Soarele se învârte
în jurul Pământului
să nu-ți revii, arată-l venind,

plecând,
este grotesc şi inutil să
începem noi
să ne învârtim, se răstoarnă
destule corăbii,
arată-le sfidarea.
Sunt supărat, mi s-au pus
în seamă,
omoruri, incesturi,
batjocuri cu venirea serii
ce-mi dezgustă nobile învățături,
lipesc zi şi noapte cioburile
la icoana mea
crăpată, un Janus în vârtejuri,
greu mai țin părerea luminată,
atâția îmi spun să nu mă ostenesc
cu fisurile iubitei Venus,
unul nu-i ca altul la gust,
nu înțelegeți-mi se frânge inima,
se sparg icoanele, o aveam
pe Venus,
să mai sperăm în
floarea primăverii,
spuneți cu toții că suntem
cum ne vedem,
vinul vine din must.

TALIONUL

Credeți că pot fi plătite
palmele neaşteptate,
nedreptele fapte?,
cât de repede se poate?
Nu!, v-o spun,
nu se poate
şi nu credeți!,
Am ajuns zeiță pentru că
am întins mâna când vine
răzbunarea,
că-i mică ori mare
bucurie.
E aşa cum puțini pot crede,
aici nimic nu se aşteaptă,
nimic nu se amână,
alt fel e plătită sila,
nu se iartă o trufie,
e dată pe loc piesa
dintelui pierdut...
Dacă acolo două ouă,
două mere
nu sunt la fel,
n-au cântar,
aici sunt găsite talere
câte răni sub soare,
se plăteşte cu o zi înainte
ofensa,
e uşor acolo să treceți
la călăuza biblică,
la arătarea celuilalt obraz
şi până închizi ochii
să ierți,
dar să nu uiți,
aici nu există
„poate cândva”
Noi cei cu şapte vieți
nu ştim ce-i ofensa
tăinuită,
furăm miri, mirese,
bucurii,
uităm ce-am învățat;

binele ar veni
mai târziu.
Împăcările nu mai vin,
sigur pătimesc alții în loc,
toți au parte
de acelaşi noroc.
Râdeți mulțumiți,
nu credeți în fulgerătoare
ispăşiri:
zei şi titani, Zeus
şi Prometeu,
Hera şi Zeus, aluatul
aceluiaşi
snop,
talioane
ale iubirii cereşti,
cântate bătăi de joc.

A CUI BINECUVÂNTĂM ZECE PORUNCI?

În convorbirea cu Cel de Sus
toți pretindeți ce-i mai căutat,
mai în față cu un pas,
cu încă un pas,
rugăminți şi porunci,
adă-ne ce-i de adus!
să nu întârzii că-s în prag de moarte,
eşti Zeul Zeilor,
dă neîngrădit!, nu-ți cer o stea
în genunchi şi coate
şi dacă?,
pe cer sunt mai mulți aştri
decât se pot număra
de pe oul rotund, mă leg,
m-am lepădat, m-am lepădat.
Dumnezeu îți zice:
Fii vesel,
eu nu plâng,
toate-s orânduite după
anotimpurile din avutele-ți
galaxii,
după poruncile ce se întind,
se restrâng, zăpadă,
apoi înfloresc pomii
opreşte-te, şi înțelegi
că sfântul a zis:
nu sta pe loc, ascultă-ți domnii,
ghiceşti ce doreşti,
sigur că te-ai ostenit,

iar cu monologurile mele?
Am înțeles, ai lăsat să se
ciocnească atomii,
se aude de undeva un glas,
ați ghicit, am ieşit la chip
după neştiute porunci.

FOCUL LUI PROMETEU ÎNVINGE POVESTIND.

El, Prometeu ajuns zeu
aduce un nou foc,
se întinde cu vânt,
a trecut multă vreme şi-n
atâtea chinuri,
aşa cum se zbate demiurgul,
cum să-l facă mic anii pe Pământ,
biruința-i mare,
veniții pun umăr la umăr,
cu toții aduc noroc,
ne-a lăsat şi nouă loc,
a rămas oceanul şi
Pământul cu stele,
şi subpământul în foc,
vedeți, poate-l
învingeți pentru vecie pe Hades,
spurcata moarte spuză în stropi…
Hercule ucide leul din Nemeia,
au rămas puii de leu
în veşnică mirare, nu se cade!
creşte-n inimi biruința din pruncie,
au sporit puterile de atunci,
azi nu se bate nimeni
cu leul în arenă,
focul lui Prometeu se vrea vecie,
învinge povestind.
Nu sunt două câştiguri la fel,
sunt şi atâtea altele pretinse,
ascunse de unul,
de mai mulți doritori,
biruința nu-şi dezlipeşte ochii
de la întrecere, încredere,
porțile sângerând deschise.
Oracolul pretinde că
veți înțelege
mai multe,
intrând în labirintul construit
de Minos de curând.

HERMES ŞI DRUMURILE

Înfăţişarea-mi arată dibăcia,
am cucerit-o pas cu pas,
pe împărat l-am făcut să creadă
că nu-l poate egala,
e favoritul sorţii,
maeştrii îi spun armonia.
Zeiţa înţelepciunii m-a gratulat,
-îţi zic ţie, nu toţi se nasc
să priceapă ce le spun,
te iubesc Hermes cu drumurile tale,
tu ştii înşela martorii morţii,
piedicile mele poartă afecţiunea,
ţi-ai dat seama?:
drumurile nu pun poticnelile
la fel, îi învăluie pe nepricepuţi,
arzătoarele chemări
să le ţină sufletul ascuns.
– Sigur,am fost competitorul
zigzagurilor,
ţineţi voi drumul drept,
ştiu eu ce poteci să alerg în cale,
nenorocire,uite,
prea puţini banii, să râdem,
râdeam
cu voioşia că umblam după ei.
Azi când mă gândesc la călătoriile
orientale regret,
nu erau drumurile de fier,
vedeam cum zboară ghilimele,
dar avioane?, o cât am pierdut,
mirese câte petale…
Zeiţa Aşa
cheamă pe cine nimereşte
s-o asculte:
un drum este în faţă,
şapte de nedorit,
găsiţi o cale…
Eu Hermes, şi eu sunt zeu,
am inversat numărătoarea cu şapte
căi demne, harurilor mele
şi meşteşugurile pot da cu belşug,

mai mult de cât o face Zeița.
Fierarii până la Maestru,
cu dibăcia mâinilor
au găsit două cărări bine venite,
una de netrecut şi şapte
date pe mâna favorurilor,
se găseşte o cale
a oblăduiților din barca lui Noe.
Una e comerțul şi alta-i
iscusința în lucrul cu fierul,
mi-aş zdrobi degetele
câte zile am şi n-aş găsi ieşirea,
găsiți-o, Hermes vă lasă-n voie,
rămâne cu miresele sale.

INIMA ÎN PALORI

Se ştie, s-a născut
cu îndemnuri să adune,
şi în cale dragostea s-o strângă.
Nu se ştie prin câte oraşe
a cutrierat,
a câştigat doar pe listele comune,
nu era hotărât când zâmbetul
stârnit de trucuri e un mic,
un mare păcat,

inima vorbea în palori nebune,
ce-ți iese în față şi ce-ai visat,
prea credul în batjocorita rațiune,
cugetul oscila, se lăsa,
nu se lăsa trădat,
altceva a visat,
des descântec în tăciune,
şi-a pierdut,

se miră de vestea lui Don Juan,
cum să primeşti dragoste,
să n-o dai, ce-ai câştigat?

Ea nu semăna
cu nimeni,
el între uriaşi şi pitici.
Îi vedea chipul
de când se deschid ochii,
visele îl aduc din nou în
aceleaşi dimineți şi amurguri,
în jur priviri iscoditoare,
frunzele cădeau din castani,
țes bucurie şi nor trecător,
florile îi acoperă
pieptul şi brâul, ochii deschişi,
darul sorbirii din marele gral,
cine va trece mâine pe aici?

ZEII ADEVĂRULUI

ŞI AI MINCIUNII

Ne spui zeiţă a sincerităţii că
ne încurcăm în judecăţi atunci
când pierdem mai mult
decât câştigăm.
Aşa e prea cinstită Mitra!
Alături Drug se bucură,
e zeiţa minciunii,
se vede bine,
în construcţia lumii i-a rămas
locul întins,
e marea ei Doamnă, –
cum să-mi pierd silinţa în
snoave mărunte,
că-i un adevăr,
atât de prelins;
minciuna e şi dreaptă,
e bine – faceţi, desfaceţi cu zel,
vă spune idolul cu picioare scurte,
dar multe,
praful necuprins.
Eu mă ocup
de neadevăruri, le aşez unde
le vine locul, îmi place ce fac,
n-aş suferi un ne scornit
după un cert,
aşa au venit înavuţirile,
înclinaţiile
aduse la paroxism zeiesc,
marile spectacole, arta,
minciuna
din totdeauna adevăr suprem,
nimeni nu le-a numărat,
e destul că le trăim
gâtuite de zilnicul trac, extaz.
Pierdem mai mult decât câştigăm;
în cetate se vorbeşte de
legi veşnice
ale dreptăţii, ordinei şi nudului
pus la degustat,
la mascaradă închizi televizorul.
Eu Mitra, vreau ca oamenii

să recunoască pe dată
şi chiar cu ruşine să spună:
am născocit, ar fi simplu şi frumos,
toți întotdeauna,
când unii ar minți întruna,
iar cei rămaşi n-ar şti să urzească
departe de ce-i aievea.
Nu fiți trişti, la sfaturile
pe care le cauți
primeşti răspunsuri după idolul
pe care-l asculți, îl meriți,
nu-i de ajuns?

CĂDEREA NU ARE TREPTE

Obsesia zeilor e locul între stele,
sufletele se supun până la
cea din urmă smulsă clipire,
domnitorii, regii lumii
şi mai în faţă,
cu povestea lor
ei au făcut pasul să urce,
şi au ucis semeni, fraţi şi părinţi,
inimă de slut.
Doamne, dragă putere unde a rămas
inima celui pierdut?
Treapta căderii
şi-a îngropat mirosul,
din nou se gândesc la urcuş,
fie şi o mică căţărare.
Odată la noi, sigur şi în Egipt,
va cădea Ra,
Seth nu-şi va mai ţine
sus barca solară,
nu mai rezistă încovoiata spinare,
prăbuşirea
este sigură, păcat, nu s-a minţit,
nu ştiu dacă îi putem tăia
coada în trepte,
rămânem acoperiţi
de vremea noastră,
veste ce-şi întârzie sosirea;
bucurie necinstită,
vine prăbuşirea pentru alţii,
speranţa e căderea în paradis,
mai avem, mai avem puţină suflare.
Trăim la gândul că îngropaţi
ne cheamă cerul cu foc veşnic
ori binevenita răcoare.
Pământul, uite e cerul,
motivul căderii este cerul,
urci ori cobori e tot una,
doar e cerul lor, al tău,
al tuturor,
oare unde am nimerit?.

RĂPIREA SABINELOR

Ştiţi cât s-au împotrivit Sabinele
când au fost luate cu sila la semnul
lui Romulus, de războinicii lui viteji,
aţi auzit, le-aţi văzut pe a inimii
ecrane.
Sabinii au plâns şi ei
mai ruşinaţi decât se poate,
se întorc acasă fără fiice, surori,
neveste,
au fost furate,
pe Hersitia, şi-a spus că-i măritată,
a mai făcut-o Romulus nevastă o dată,
nestăpânită-i furia,
de ce vin atâtea păcate?.
Titus Tacitus adună oaste,
declară război romanilor,
câştigă dragoste la prima vedere,
ca-n poveşti, o iubire înflăcărată,
o fiică romană îşi trădează
tatăl comandant, ţara,
ea îi duce lui Titus Tacitus
cheile Romei,
primite cheile,
trupul şi sufletul îi sun respinse,
suferinţă neînchipuită să-ţi fie
aruncată inima, dispreţuită
trădarea,
se intră în Cetatea eternă,
alungată-i sărutarea,
idealul nu se cheamă iubire
pentru toţi şi pentru totdeauna,
ce nu se ştie – cât au stat nehotărâte
sabinele
în faţa răpitorilor,
de mâine ce-i mai dragi,
ele spun că-s atât de diferite,
se vând credinţă şi jurăminte,
unda se întinde la întregi popoare,
romanii şi-au ales soţii fertile,
pe măsura ambiţiilor imperiale.
Intraţii în cetate încep lupta.

Şi-au aruncat fetele furate,
cea dintâi a fost Hestia,
copiii printre luptători,
şi-au despletit părul,
vă rugăm mult,
au plâns văi de lacrimi:
OPRIȚI –VĂ!
noi am fost după trei seri de pace,
ne pot crede de vină alte neamuri,
dar voi care ne-ați crescut?…,
nu s-a mai pomenit de când e
lumea lume
să se omoare bunicii cu tații,
să-şi lase orfani nepoții,
frații noştri să-şi ucidă cumnații,
să ne bucurăm că a rodit iubirea,
cum să fie nevasta fată?

AMOR,

SUFLETUL PERECHE

Amor îi semăna pomenitei Venus,
nu pocitului, scăpatului din
leagăn tată,
plătit cu darul picturii şi-n
cunoscute meşteşuguri,
nu-i adevărat, mama celui
născut nelegitim,
n-a fost geloasă pe sărutările
fătului
c-am zvăpăiat,
chiar îşi dorea o noră frumoasă,
prea multe îndoieli,
destule pentru toți zeii,
neîncrederi,
ce frumoasă pereche-i
Dorişoara, Doamne ochii
ei îmbietori.
Ea plângea, unde-i dragostea
întreagă?
dovezi fără capăt că-i iubită,
altele noi, să le dea Amor.
Venus nu mai avea grai,
atunci când clipa va decide,
vor vedea sătenii, la voi orăşenii,
craii din cele patru zări,
minunea,
îl învăț eu pe Amor jocul
de a nu şti ce-i vina,
chiar suferind în taină,
legate întâlniri cu Mnemosina,
Dorişoara începe o clipă
să-l privească
cu drag,
de ieri nu-i iartă trădarea,
ce-i povestire, ştie doar ea?
azi Amor şi sufletul pereche
ştiu ce-i
fierbintele sărut, legenda
nu lasă timp la un joc nevrut.
Pentru pilda noastră, au trăit în lume
îndrăgostiți frumoşi.

E sigur că Amor a fost şi el un prinț,
era mult prea frumos,
mai frumos decât toți.

MÂNGÂIAŢI CU OCHII, CU MÂINILE

Acum trei mii de ani
în vestita Persie,
Ahura Madza şi după El
mulțime de zei au nevoie de
mai multe zise şi făcute,
încredere
în lume, lumea încredere în ei.
Să vezi şi să nu crezi,
idolii tuturor celor bune
nu-şi fac datoria din credință,
sunt vântul pieptănat de frunze,
zei crezuți divini, trec
duioasa încredere
între nimicuri, umilință,
rămâne ardoarea în petrecere,
ochii deschişi
gândesc ieftine câştiguri,
ascund marmora
cetății fortificate,
mâini aşezate până-n coate,
puse pe pomană pentru
templul drag de sub stâncă,
şi alte plocoane
de la tăierea viţeilor,
a drumurilor
venite din colțuri,
e după obicei ca El să primească
şi voi să dați
dragostea,
testamentul ochilor şi mâinii,
că nu ştiu ce-i furtul.
Veniți toți
la dumnezeul vostru,
binele are nevoie
de toată mângâierea,
o primiți până în ultima clipă,
marmora este a tuturora.
Zeul întunericului scade lumina
să nu se vadă ce-i spre laudă,
clipeşte din ochi
să fie dată întunecimea.

ZEI ŞI DECORAŢII

Meşterii în metope şi triglife, capiteluri
antablamente, frontispicii,
poeți vestiți, pictori pentru toți vecii,
romancieri iubiți,
iată-i chemați să decoreze bâta,
– găsiți mai bine durerile vremii,
nu ştim da viață
spre moarte bățului nestăpânit!,
el vine din ramuri ce bucuroase
se însoțesc
cu văzduhul nostru, lăsați-le cum sunt,
s-ar supăra
ajunse dăruite, nevolnic ucigând,
de unde am afla când mintea-i
întreagă,
au ochii lor, ocrul şi verdele poienii.
Ştiți ce înseamnă crima?,
Rare pilde pot ridica fruntea
în locul sufletului ucis,
arta noastră ar sluji mânia,
vendeta, nu decorăm
măciuca şi bățul, negrul cu strălucirea,
poate aduce pierderea
înțelesului în care mai trăim,
e bătăioasă firea oricum.

Oameni buni, minunați în înflorituri,
puneți-vă şi pe joarde zestrea, de ştiți
s-o simtă în rotiri bunătatea,
duhul păcii,înălțare, înlocuiți infamul,
ați auzit voi că arta vrea
să schimbe răutatea
în graiul divin.

AJUNŞII LA CÂRMĂ

STRIGĂ AJUTOR

Sorţii ne-au înşelat
aici şi acolo,
când poţi şti de-i bine
ce-ai dat?
şi azi ne mai pare rău,
lucrul lăsat
să meargă cu puţina socotinţă
aduce ruşine curţii
şi asta de mii de ani,
nu-i o scuză.
Iată, repezeala lui Zeus
nu-i spor,
a înţeleptei Atena
ori a lui Apollo cu numiri,
titrate în miez de noapte,
e umilinţă.
Noi cei mulţi
cu gândul, ochii şi mâinile
ascunse,
uituci prefăcuţi, buni în
chipuri tâmpe, doar e
ruină inima şi duhul e stricat...
nu-i nimic, o spunem zilnic,
o luăm de la început,
e foarte bine, copiii noştri
se vor naşte
mai sănătoşi la minte şi la trup.
Daţi voi dezlegări cinstite la
lupte între fraţi,
măsuri pripite, înspăimântă jertfele
în războaie, morţii tăcuţi
au amânat, au fost minţiţi
cu ziua recoltei.
A început Zeus să regrete,
n-a luat în seamă câteva legende
cu haz,
Sisif se uită de sus
cum stânca se întoarce la vale,
e prudent
şi nu-i mai pasă, împarte
bucurie şi necaz.

PITAGORA NU ÎNGENUNCHEAZĂ

Spuneți celor care
nu mă cunosc
că nu îngenunchez,
nu aştept mătănii,
nu-i cugetul prins între cifre
şi judecată,
n-am învățat
vanitatea înălțării
altor piramide,
Pitagora trăieşte o dată.
În jur stau faraonii biciuiți
de zelul punerii
veşniciei în momii,
Zeița bătrâneții,
cunoscută de aproape,
e rafinament în simplitate,
se înclină nepăsătoare,
mai şi uită anii rotirii sale,
o să-i vină rândul la
pedeapsă, un bob?
toată viața a clădit la cei
şapte ani de acasă,
îngenunchează,
cum să se piardă
cât a mai rămas din
bunul simț?
ei nu ca un rob!
În fața unui zeu mă înclin
o singură dată,
ştiu cât de mândri sunt,
orgoliile mai mari
decât simțirea,
nici eu nu m-am născut
şi n-am primit fiorul minții
să fiu treaz la părerea bună
ce o ai despre tine
tu zeule păgân,
mi-e dată ruşinea.

ZEUS ŞI ÎNTRECERILE

Să rămân eu pe lume
şi cu renume,
în zilele de facere,
mama a visat că
mi-am ucis tatăl, pe el,
gloria timpului,
ne înghițea la rând,
s-a pus cu sine în întrecere,
avea pofte drăceşti
… erau în legendele Olimpului,
povestea e presărată de cutume,
aşa-i puteam privi
peste umăr pe ceilalți zei,
la omoruri te ajută mai mulți,
socot cât e câştigul la lucruri bune,
vă stau pildă frații mei.
Blestemul ne-a cuprins,
Vedem cum
se ajută nepoții, părinții,
bunicii, unchii, până unde
se aud glăsuind,
cine-i fără prihană?,
la noi s-au dat lupte grele între zei
şi titani, pedepse şi iertări
de ochii lumii.

Am primit într-o clipă viața,
măreția fără să ştiu,
calendarul cu timpul
învățării iscusinței,
îndârjirii cu sabia-n mână,
hotărârii de a fi primul,
am vrut să n-aud de întrecerea
cu Prometeu,
unul ce m-a obligat
să-l numesc zeu,
fericirea o primesc în stropi.
Vin cei ce au pierdut puterea
cu dojană,
ai multe intenții bune pentru viitor
şi nici una de pomană

la săracul de azi;
trăiesc cu ochii închişi,
aş fi umbra celui care a dus
focul pe Pământ,
i-aş sta în cale,
nimeni nu-mi gustă gluma,
chiar farsorul ce şi-a
legat rivalul,
deoarece clădeşte
până unde pune cununa,
şi m-a depăşit mult,
Zeus, se spune,
crede că toate
vin de la deal la vale
şi nu-i aşa întotdeauna.

Nu mai vreau să aud,
înțelegeți, oracolul vă spune,
mă întrec doar cu mine

INDRA ŞI ERIS

ÎŞI DAU MÂNA

Se revoltă Indra orientala,
vino şi tu grecoaică Eris,
că noi facem casă bună,
în Persia şi la Atena
sădim dezbinarea,
îmbrățişăm
discordia, eşti curtată,
învrăjbitoare Eris
din familia lui Zeus luată,
ştii cum, când să
arunci mărul,
urgia să cuprindă semene,
şi aşa nu le
domoleşte nimeni,
nu-ți scapă ele într-o zi,
mâna se întinde,
rămâne întinsă,
cuprinde codane,
tineri, bătrâni şi bătrâne.
Certurile ascut mintea,
sufletul să-şi aducă
poamele dorite.
Ares bate din palme
că vine războiul,
e viața lui adevărată
vărsarea de sânge,
veşnica durere în
iubiți, iubite.
Ce să caute între noi
Platon cu
împărțirea-n caste,
sunt şi ele un început,
dar
cât de priceput?
închipuire nedemnă
de o muză,
zeii noştri rivali
laudă împăcările,
simt că le slăbeşte ogorul
ori vor să se înalțe,
coborându-ne pe noi.

Craii solari din loc în loc
şi-au deschis ochii
în omoruri,
şi-au bravat apoi cu
gustul vânătorii,
să vedem cum vor
linişti vânatul,
ce crede poporul?
pentru certuri numesc sfaturi,
îşi aleg prietenii după avuturi,
se laudă
să treacă vina pe altul,
dau cu fond de ten negul.
Surorile noastre megieşe,
auzi să fie părți egale?
e bine şi rău că fiecare
ne vedem
mai frumoase decât întregul?

ORFEU ŞI EURIDICE

Euridice apăsai nisipul dintre dale,
îţi mai tremura glezna,
privirile mele te însoţeau
până dincolo de intrare,
Soarele îţi clipea din focul veşnic,
obicei pământean
în călătoriile-i astrale,
eu după ferestre,
piramide şi toţi din neamul meu
îţi ţinem pasul,
memoria lumii în aşteptare,
sigur ştiai, îţi desenăm graţia
cu fiecare legănare,
erau picături băltite,
motive de salturi zglobii,
deschideţi umbrele,
întindeţi, strângeţi pacienţa,
s-a dus liniştea şi pacea.

Nu-l vreau pe Orfeu,
o să-mi chem
paza de proximitate,
nu vedeţi câtă tăcere, priviri furişe,
lacrimi ascunse,
nebunii de somnambul,
îmi ţin semeaţă drumul,
trec podul, să-şi ţină la ei acasă
privirile năucite, instinctul.

Auzi, Orfeu nu mă vrea
dacă nu-l iubesc şi eu,
ce îndrăzneală,
şi ce grai născut din impulsuri,
abia când voi dansa printre flori
auzi-voi glasul atât de orfeic,
amuţite chiotele de bacante…
mai degrabă în somn ne
vom putea uni…
S-au întâlnit aievea,
pentru un ceas chitara
i-a schimbat viaţa

cu o sărutare,
de atunci vorbeşte împărăția,
minunea pe care a făcut-o
castelul din pădure.

NIMICUL CEL MARE

PESTE PLATITUDINI

E numită oboseala inspirata artă,
noul un fulger în senin,
scuzat că nu obligă, spune cât
de mic este nimicul,
poate e nevoie de o corabie în derivă,
au vedenii cuvinte, pensule, culori,
o ştirbită daltă,
virgină ograda, opintita
nouă măsură universală,
mare piticul,
primit cu respect de faună banală,
se amână degustarea.
E goana după nimeni nu ştie
de ce înverzeşte,
neînsemnatul nu aude, nu vede,
nu înfloreşte,
gratuită minune.
Ne mai apără mirosul, ați ghicit,
aşa e odorează,
e treaz nu poate nesocoti,
clădeşte când descompune,
aglomerează imaginile nimănui,
nu şi le aminteşte autorul,
cum să fie ale lui,
da, să cucerească lumea bluful,
e ruşine, cerem îndurare,
nu-i limbă străină corabia confuză,
e universul mic mai urât decât nimicul,
mâine unde să te uiți?,
banalul,
scârbosul demult a fost în
formă nouă, e pus şi azi să ceară
încântare, grăbita dimineață,
grăbitul prânz, grăbita înserare,
le-ai lăsat mai mare peste platitudini.

UNUL MAI PRESUS

Fiecare zeu s-a născut ca şi tine
cu haruri,
tainică-i este viaţa,
dacă ai şti taina cea mare ai spune-o,
cel puţin ai vorbi şi noi am şti
un amănunt…din omenie.
Nici Geea n-a găsit ce să compună,
după pretenţiile facerii corpurilor mari,
munţii, pământul,
a uneltelor de măsură,
e pricina decăderii
fraţilor ei zei, tot Geea ne spune
„rămas-au profani"
nevoiţi să se încline în faţa metişilor,
e taina lor, azi se cer dovezi,
atunci cuvinte-n visterie
Să-l ştie, ştim pe Unul Mai Presus,
poţi asculta corurile
de îngeri şi azi şi atunci,
întrecere
dintre bob şi grăunte.
Crime, revolte, blesteme,
împiedecate
de timidul bine,
spune ce ai de spus,
îşi ascunde Soarele nostru
faţa, atât îmi ţine pieptul,
salvează-mă,
Doamne pe mine!,
în arenă te-am aplaudat.
Unul este mai presus de sine,
se crede că
El cunoaşte începutul şi sfârşitul.,
ce bine-i pentru cine-l ştie
pe cel mai presus de toate..
are la cine să se închine!

PIATRA RĂMÂNE SĂ ADUCĂ NOROCUL

A tot pus umărul Sisif
la piatra cea mare,
împingând-o spre piscul semeț,
cu zgomot s-a rostogolit
la vale,
a ridicat-o atât de mult şi des,
de au rămas împiedicaţi,
îi mai ridică, alții îi lasă şi azi
prăvăliți în cale, nu-i văd isteți,

De ce te pierzi Sisif?
Aşa mă doreşte viitorul,
aşa m-am învățat,
aşa n-am născut…
Bine, dar ce construieşti tu?
Nimic sub privirea ta!.
Piatra nu rămâne
sus pe creastă,
de-ai ține-o,
aş aduce alta din vale
şi împleticit locul, ajută
să pornim temelia.
Sisif, nu te obosi,
nu merită poporul efortul!
M-ai găsit pe mine
să aplaud ce spui?
Eu arăt cum pot,de unde
poate veni norocul.

AŢI SCHIMBA TOT NOROCUL?

Zeiţa privea, le-ar fi vrut
pe toate palatele,
pe cele din jur,
i-a zis Zeus: opreşte-te, fericito
i-ai dat şi secat inspiraţia
lui Phidias, îl trezesc
şi-l adorm bacantele!,
oricum ai cel mai scump templu.
Regele vinurilor,
Dionisos,vesel din nevoie mare
şi treaz şi beat,
în ascuns are pe buze jigniri:
organizez eu petreceri cu mii
de invitaţi, cunoscuţi,
aranjez perechile,
mai treaz ca oricare altul
până la sfârşit, nu-mi aflaţi casa
pe aleea aleşilor,
sunt uitatul între necunoscuţi,
şi nu-s toate petele,
îmi aud numele după ce
anunţ şiruri de ospeţe.

S-a inventat şi lupta dintre
pământeni,
ajunşi în stare jalnică,
şi subpământenii lansaţi,
cei de sus plătesc pomeni,
din păcate nu
ştiu unde şi cât se clădeşte
din bănuţul lor,
bine că mai vine solda,
chiar de putrezeşte temelia,
ce facem, e pe buze vorba,
poate cei de jos împing izvoarele
să ne înece?
pierd, ei au fost
demult degradaţi..
Uşor am învăţat
să schimbăm, să revenim,
o altă muză ne inspiră,

că aşteaptă şi ele momentul,
semne pe la spate,
stau la rând, ascut ofensele,
veți avea calea deschisă
la ce vă pricepeți mai puțin,
se înalță pentru voi palate
şi noi construim labirinturi,
în mijloc şi pe colțuri stă scris:
Viața este o luptă,
aceeaşi şi alta, se bucură cei tari,
vorbe despre dreptate şi adevăr,
cei mici vor să le ia locul
celor mari.

HERCULE ŞI MEGARA

Hercule,
e îndurerat şi azi,
înclină capul, Zeus
îi trimite puteri să îndure,
lasă, se va uita că mama
ți-a fost nimfă,
altminteri se întrece cu oricare dintre
cei mari puşi la trântă.
Iubirea pentru Megara mi-a luat
somnul şi în suflet câtă îndoială,
aşa a fost la începuturi,
răii ascunşi să mă oprească,
să n-am tihnă.
Tatăl fetei era regele Creon,
bătrânul chema până şi adierile
de vânt după un număr,
Hercule a stat cu Megara
pe aceeaşi bancă,
singur fiecare,
clopotul anunța ora în cetate,
adus de Zeus, cu garanția
anilor în veacuri,
toți de atunci spun că Hera
a pus minutarul în față cu
zece minute,
aşa balanga nu dovedea
ora căutată,
Megara şi-a crezut ceasul
de pe mână, e clar,
peste noapte zeița intrigantă,
geloasă
a tras minutarul, de acord
cu marele Cronos, au râs...

Hercule nu va aştepta decât
două minute,
el n-o vede pe iubită, nu coboară,
vârtejuri, zbucium,
chiar aude concert de râsete,
se întoarce,
viori de-o parte şi de cealaltă

piei dezbrăcate,
iz de piele arsă,
ochi mustrători, martori râzători
îi strâng inima-n cleşte,
numai ție îți place să faci iubirea
de ocară…
A plecat Hercule, a ucis vestitul leu,
a omorât hidra, mistrețul furios,
prins-a şi căprioara fermecată,
mai îndrăgostit decât toți,
strigând:
vreau dragostea meritată,
cu încrederea în Ea am învins,
cu gândul la frumoasa Megara,
nu ştiu cum s-au împăcat,
au făcut o nuntă mare,
se mai vorbeste încă,
în locul suspinelor trecute
iubita i-a adus
liniştea mulțimii de copii,
Hera, Zeux vor să fie primit Hercule
în casa împărătească,
să uităm că l-a născut o nimfă

ANAHITA

Proscrisul face propuneri
indecente zeiței fertilității,
vestitei Anahita, zeiță dragă
a înmulțirii lumii,
să se ştie
dăruirea de la prima întâlnire,
ar fi semn că aşa poate fi
lumea mai bună,
îşi respectă
primele instincte,
dovezile vieții.
Era să moară zeița,
o băiete, zeule grosolan;
nu ştii unde şi când
sunt cele date
şi primite,
eu nu iubesc după
nevoia plebei!,
du-te la ministrul meu,
căutați alinare,
jertfa ce o ceri e pentru stricate,
nu o găseşti la Anahita.

PRÂNZUL ŞI VESTITA CUTIE

La Curtea de pe Acropole
se întrec, ştiţi de
mesele festive,
invitate-s marile doamne,
la dejun vine
Grecia, Roma, Egiptul,
Tigrul şi Eufratul,
Orientul Îndepărtat, China, India,
multe alte ţări sunt primite.
Se încalcă şi azi măsura
îngurcitării,
e scrisă-n destine,
e felicitată Demetra,
crăiasă primitoare,
în numele ei se pun pe masă
fructele gustoase,
se aduc omagii vecinei Ceres,
sosite de la Roma,
costumată-n frunze
ca şi Ameritat a Persiei,
zâmbete, flori, fructe
cu braţele pline,
neînţelegerile mai vechi se
dau uitării,
alai din zei mari,
mărunţii, ridicaţi din călcâie,
Zeus îi aminteşte legendarului Mitra,
confrate egal, sfânt,
să ţină Soarele la locul lui pe cer;
bucate câte mofturi, degustări,
evantaie, răcoare şi culoare.
Maniere?
unul ca altul, mai răi ca muritorii
ce-i ştii,
de la primele cupe nu se mai aud,
morţii o clipă-s vii,
se descheie, aruncă departe veste,
cămăşi,
zeiţele simt focul aprins,
să facă ceva, să-l stingă Zeus,
Mitra, – porniţi adieri!

ceaiurile lui Apollo. Se învoiesc,
e momentul de legendă,
în anul acesta boabele se întrec
cu florile după cuviință.
Se voia închisă şi se deschide
cutia Pandorei.
Ştii preacurat rege solar,
nu putem lăsa călcate în picioare
purtările certate zilnic,
stau pe limba mulțimii
dureri căutate
ori neoprite la timp,
naşteri pe apucate,
nedorite de curte, nu mă întrerupe,
gelozia roade şi după moarte
sluțenia provocată,
cum să spun în mai puține cuvinte?,
frumusețea dată nu-i dăruire,
e plată,
slugărnicie şi urmarea sunt copiii,
vin după violuri drept răsplată,
unul nu seamănă ambilor părinți,
vezi oracolul, vinovații,
şi cutia pandorei.

CULOAREA NEMURIRII

Noi zeițele nemuririi şi ale morții
în cele şapte vieți nu ne suportăm.
Ultimele sunete scoase de Apollo
erau atât de ciudate
că marea interpretă,
vestita, pentru toți vecii,
s-a mulțumit să-i imite vocea,
ceva mai clar a spus:
nu vă feriți!
chiar moartea noastră
este binevenită, nu se poate
numi sfârşit când aduce viață.
Nu se prăpădeşte de tot ce-i viu,
vă spun eu zeița nemuririi,
zeița voastră, ce altceva doriți?
încântarea, culorile din soare
ce dau clorofila şi rozul arămiu,
pe munți, văi se nasc sub
ochii mei
primăveri la rând.
Stingerea se face pentru odihnă
şi nu la comanda
ideii ce se plimbă înăbuşit,
nici la voia zeiței morții
astrale,
n-o să mă vedeți dormind,
duceți vestea în lume
că viața e un cânt
fără de sfârşit, o întindem
pe milenii,
am învins orice duh rău,
am biruit obiceiurile
marii mele rivale.

ZEII ÎMPART

Ştim că au venit temeiuri,
şi motive,
de înțelesuri se ocupă toți zeii,
hotărăsc şi
întocmesc tabele,
mulțime de date.
Uită de coşul zilnic?
Negustorii cinstiți
îşi văd de schimburile lor,
se laudă dacă ajung
în primele rânduri,
era şi va fi după dreptatea
din bâlci, prețul pe bucate.
De când alegem ne amintim
şi iar uităm,
întindem mâna în semn de pace,
ridicăm paharul că-i bine,
iată tocmeala,
au mai rămas flămânzii,
aşezați în cel de al treilea rând.
Sunt prea mulți zei ai
împărțirii în felii,
îi schimbăm în semn de izbândă,
Zeus te trimite la ei,
auzi târguieli,
cum este prea mult,
prea puțin la alții, în cabinete,
pe străzi alte tânguieli…
Ştim că au venit iar temeiuri,
şi motive…,
din bâlci.
De ce vă uitați la chipurile noastre,
nu noi am tras brazdele de hotar,
am fi pus mai mult,
am fi luat, dar strigă bogatul
că-i sărac lipit,
de ce să-i facem inegali?

AVENTURA LUI NEPTUN

Ai fi gata să crezi
că fiul lui Cronos şi al Rheei
a fost înghițit,
apoi a fost lepădat din burta
mult prea bombată a tatălui său?.
Neptun le cheamă pe Hera
şi pe Athena
cu îndemânarea-le ştiută în marea
încercare a stricaților,
de al pune în lanțuri pe însuşi Zeus,
a îngenuncheat apoi mai marele
valurilor mării,
n-a fost cu putință
lupta,
puternicul lui frate le ştie
conduce pe toate.

Iată şi la facultate o
fire negricioasă, răzvrătită,
îi seamănă celui din apuse vremi,
cucereşte,
semăna furtuna cu el,
timpurii violuri, de cum
şi-a deschis ochii,
ştia el fetele cu gust exotic…
întorcea vorba cu ochii plini
de lacrimi,
îi desăvârşită pofta,
când era singur lăsat,
incendia inima vecină
la c….r toate vin de la sine,

N-am mai întâlnit-o pe colegă,
petrecuse la Neptun,
apoi iat-o în apă,
eroul
se roagă să vină furtuna
şi cerul îl ascultă, marea gata
să înghită nimfa,
pe mal Neptun
îi spune: tu nu poți

fi pătată, te-ai născut curată,
ce păcat, nu porți numele
aceleia
care-mi va naşte şase fiice,
nu-şi ia mâna lunecoasă,
impulsivă.

RUGĂCIUNI CĂTRE ZAMOLXIS

Te-ai născut înaintea mea,
ştiu toţi că tu poţi să mă ajuţi,
vreau să unesc
triburile,
le cunoşti de veacuri,
întinde-mi mâna în distrugeri,
voi clădi mai falnic tot ce-a pierit,
o faci pentru drumul neamului
în timpul lui Burebista,
dă-mi oameni destoinici,
veghează-mi apărarea,
să mă înconjoare iubitorii de glie,
fă-i să înţeleagă că azi
neamul sunt Eu,
te rog dă-l bătut pe Cezar,
nici egali nu mi-ar place să fim,
minunile trece-vor în istoria
începută de Tine,
ce frumosă e gloria devreme!
Cezar, îl ştiţi să-şi piardă timpul?
e vestit de oracol să ajungă
la Zeus, să-i întindă
mâna milostivă,
„s-a întâmplat o dată,
să rămân bătut, armata despuiată,
nu pot Doamne intra-n pământ
cu Roma deopotrivă, ruşinea-mi târzie”
– Eu, Zeus ţi-o spun în faţă:
nu fi abătut,
pregăteşte-ţi legiunile, voi vorbi
eu cu Zamolxis, să-l lase
pe încrezutul dac
pradă unei morţi tulburi,
să nu te bucuri,
veţi muri în acelaşi an,
pe tine paloşul te aşteaptă la Senat.

Decebal, cu încredere dumnezeiască
în zeul geto-dac,
se gândeşte mult
la ce spune, să aibă mintea,

vorba clară:
creşte-mi abilităţile militare,
ne leneş, fă-mă prevăzător,
tot de romani îi vorba că prea îl sufocă,
prea sunt dornici de ce nu-i al lor,
nu iartă,
învaţă-mă când să năvălesc
şi când să mă retrag, pentru cât răgaz,
cum să întind capcane,
să scap cu bine, fă-mi vecinii leali,
că pun la picioarele tale
Roma cu stindarde –
şi-n veci de veci
voi ţine în palmă aurul cu chipul tău,
prefecţii până unde vezi cu ochii
să mă asculte,
îi învăţ să-ţi închine rugăciuni,
sunt vorbele-mi cu pecetea
omului de stat.
Decebal n-a înţeles de ce
a lăsat Zamolxis
să fie distrusă Sarmisegetuza, –
şi tu ai fost rege peste aceste locuri,
e un motiv, am pus suflet,
prea mult suflet în programul militar?

SCRISOARE CU DARURI

ŞI POMENI

Iată case mărețe...
şi toate au fost înălțate
să ținem sus capul,
pomanagiii vor avea pilde.
Eu Atena voi privi peste
cetățile lumii,
pentru încrederea voastră
în puterea de facere,
să vedeți cum se pune mână
de la mână –
în dragoste răii şi bunii,
legea, împărăția noastră.
Am dat înavuțirea,
dreptatea,
vitejia mea în războaiele drepte,
înțelepciunea-mi, serbările,
licoarea lui Dionisos se înghite
în lux, în şanțuri, pe trepte,
fiecare după cum e în stare,
irigă mult capul şi burta,
praznicele împărăteşti
cresc pentru toți şi toate,
le pun cunună.
Ocrotesc căminele,
fastul are
din parte-mi sloboda mâna
pentru antologiile lumeşti,
spuneți cât poate mila
ajuta cerşetorii de la intrările,
ieşirile, turnurile apărării,
pomană şi-au făcut Zeus şi Metis,
mama devotată,
mi-au lăsat daruri cât pentru
toți zeii.
Oameni ai zeilor şi zei
ai oamenilor
nu mai cereți milă.
Zeița solară,
urmaşă a unui tată solar,
cade pe gânduri,
şi azi şi mâine-i supărată,

după atâtea pilde date,
vin migrenele în pomeni
şi daruri

PERSEFONA ŞI HADES

Purta chipul Demetrei,
gândurile, pasul grăbit,
dragostea pentru muguri,
murele coapte,
aerul teilor înfloriți,
iubirea pătimaşă amânată,
sunt prea tânără acum,
ştie mama ziua recoltei,
de ce să-mi fie teamă,
mi-e tată însuşi Zeus,
poate după îndrăzneală,
drămuirea bătăilor inimii,
şi-n osebirea atât de cunoscută,
tânăra încă din leagăn putea
să curme lumina,
privea, privea
şi razele se făceau pale,
ochii îi străluceau, moştenire
ca un gând ciudat,
era plăcerea de a fi scăldat
în lumină,
venind aici zeu solar.
Nu s-a împlinit crescutul
şi marele
împărăției subpământene
îşi trimite motive,
fiori sosiți din adâncurile
pământului,
pețitorii, flori culese
de pe ambele tărâmuri,
îi cumpăr iubirea cu orice preț,
nu-mi pun chipul la vedere,
o fur, ce mai înseamnă viața,
toți cunoscuții mi-au spus
că nu mai e nevoie
de inimă zdrobită,
iată potrivirea:
frumoasa aleasă de mine
ştie să curme lumina,
de acuma rândurile,
armatele ce vin vor sălta uşor

spre lumea umbrelor mele.
Ştiţi cum e Zeiţa recoltei,
nu vrea să audă,
să-şi aleagă regele morţii
orice altă mireasă,
nu-mi las fiica!
Împăratul dedesubtului tace,
caleaşca zboară la curtea lui Zeus,
frate,
tu eşti tatăl fetei, te implor
vino cu bâlbâielile de calmare,
îşi aminteşte de laude,
eu sunt urât,
tu eşti un soare,
nu-l lăsa pe Dumnezeu
să mă pedepsească peste
răbdările mele,
îmi ştii chipul întunecat.
Sunt daţi pe uşă afară cu
stăpânirile
lor cereşti,
subpământene,
de oriunde-or fi.
O zeu al zeilor profanează puţin,
frate mai mic, mare maestru
ajută-mi răpirea,
să nu ştie Demetra,
Infernul îşi va binecuvânta
stăpânii,
binele pentru mersul lumii.
Este furată Persefona,
plânge mama,
plânge fiica, întristată suflarea
de sub soare, câmpurile
nu-şi mai dau recolta,
este învinuit pe faţă Zeus,
strâng în jurul marelui
palat agrar ofrande,
toţi zeii solari,
uite că-i înfometată speţa,
cine să-i urmeze, să poarte
grijile burţilor goale,
din primăvară până-n
toamna târzie?
Să se mulţumească Pluton
cu graţiile fiicei noastre

pe timpul iernii,
dacă aşa a fost să fie,
să mai vină Împăratul de jos aici
la lumină,
aşa da, o legendă vie.

LA CURTEA ZEILOR – Daniel Mureşan

Ed. Limes, 175 pagini.
Preluat de lumea mirifică a zeităţilor, autorul creează o altă lume ce se conturează într-o metaforă tot mai adevărată, lăsându-ne impresia că avem de a face cu o stare naturală a unui dat poetic şi a unui har tot mai bine conturat , în opera literară a domnului Mureşan

Gheorghe Andrei Neagu,
Oglinda literară – Focşani, nr 100 – aprilie 2010-09-05

LA CURTEA ZEILOR

Ceremonios, aproape tragic, precum în miturile Greciei Antice, de unde-şi trage seva poetul în cartea de faţă , este Daniel Mureşan. Spirit elevat, absolvent al Facultăţii de Arte Plastice şi mai apoi a celei de Filosofie a Universităţii „Babeş-Bolyai „ dn Cluj-Napoca.
Doctorat în 1984, cu teza „ Cunoaştere ştiinţifică şi artistică cu referiri speciale la artele plastice „. A publicat mai multe volume în domeniul literaturii şi al filosofiei. În toate poemele prezentei cărţi autorul ne poartă prin lumea fascinantă a mitologiei, cu rezultate notabile : … Zeiţa înţelepciunii m-a gratulat,/ îţi zic ţie , nu toţi se nasc / să priceapă ce le spun, /te iubesc Hermes cu drumurile tale, / tu ştii înşele martorii.

Sâmbătă, 27 februarie 2010

Ion Burnar
INFORMAŢIA ZILEI

CUPRINS

MAMA GEEA 5
SCRISOARE CU PĂCATELE AVERII...8
OCHII COPIILOR 11
FRUMOSUL NU PLANGE..12
EPOCILE ÎMPĂRĂȚIEI SUBPĂMÂNTENE 14
ZEUX ÎN LUNGA-I VIAȚĂ 16
CÂT ŞI CÂND SE APLEACĂ FRUNTEA? 18
LANȚUL VIU 20
PAŞII LUI PROMETEU 22
NUMĂRAȚI PAŞII, HADES ÎMPĂRATUL ÎŞI DEPUNE MANDATUL24
URÂTUL ŞI AFRODITA 28
JENA ÎNGERILOR 30
ROATA VIEȚII 32
THEMIS IMPLORĂ IUBIRILE 34
ZIUA ŞI CLIPA VEŞNICULUI ÎNTUNERIC 35
NEPRIHĂNITE...38
GRÂUL ŞI MACII 39
E TREZIT MARELE VISĂTOR 41
UN NOU TEMPLU?...43
ZEIȚA FECIOARĂ...44
ZAMOLXIS N-A AUZIT DE ONOAREA AMÂNATĂ 45
CHEMĂRI CU SPOR 46
IUBIRILE LUI APOLLO..48
SCRISOARE CĂTRE APLAUZE 50
SCRISOARE PENTRU A PRIMI ŞI A DA...52
SCRISOARE CU NISIP..54
SCRISOAREA CU ÎNCLINĂRI 56
SCRISOARE CĂTRE NĂSCOCITORII DE STELE..58
PREZIC, SUNT APOLLO 59
CĂTRE PIEȚELE ACOPERITE 62
SCRISOARE CĂTRE FIREA BLESTEMATĂ 64
CĂRĂRILE BIRUINȚEI 66
UNUL ŞI DOI 68
NARCIS SE MAI PRIVEŞTE, NE MAI PRIVEŞTE..69
ADAM ŞI EVA 71
AMOR ÎNTRE MUZE 73
SCRISOARE CĂTRE MARELE CLOCOT...75
CRONOS ŞI CELE VEŞNICE..76
SĂ NE VEDEM DE IUBIRE 78
SUPĂRAREA, O UMBRĂ..81
SCRISOARE CĂTRE GRAȚIILE ASCUNSE..83
ADUCETI IUBIREA NEÎNTINATĂ 85
CREŞTEȚI OGLINDA 87
BUFONII SUNT ŞI FRUCTUL MEU 89
DIONISIILE ŞI ÎNALTUL OASPETE..92
ATLAS PĂRINTE ŞI FRATE 94
SCRISOARE CĂTRE ZEII CULEGĂTORI 96
NU GRĂBIȚI LENTOAREA 98
SCRISOARE DE CINSTIRE A DRUMULUI..99
PROMETEU ŞI NIMFA 101
BUFONII, SPERANȚA NOASTRĂ 103
VEDEȚI CUM ARĂTAȚI? 105
TALIONUL...107
A CUI BINECUVÂNTĂM ZECE PORUNCI?...109
FOCUL LUI PROMETEU ÎNVINGE POVESTIND. 110

HERMES ŞI DRUMURILE..112
INIMA ÎN PALORI 114
ZEII ADEVĂRULUI ŞI AI MINCIUNII...115
CĂDEREA NU ARE TREPTE..118
RĂPIREA SABINELOR..120
AMOR, SUFLETUL PERECHE 122
MÂNGÂIAŢI CU OCHII, CU MÂINILE 125
ZEI ŞI DECORAŢII..127
AJUNŞII LA CÂRMĂ STRIGĂ AJUTOR 128
PITAGORA NU ÎNGENUNCHEAZĂ..130
ZEUX ŞI ÎNTRECERILE 131
INDRA ŞI ERIS ÎŞI DAU MÂNA..133
ORFEU ŞI EURIDICE..136
NIMICUL CEL MARE PESTE PLATITUDINI 138
UNUL MAI PRESUS..140
PIATRA RĂMÂNE SĂ ADUCĂ NOROCUL 141
AŢI SCHIMBA TOT NOROCUL? 142
HERCULE ŞI MEGARA 144
ANAHITA..146
PRÂNZUL ŞI VESTITA CUTIE..147
CULOAREA NEMURIRII 149
ZEII ÎMPART 151
AVENTURA LUI NEPTUN...152
RUGĂCIUNI CĂTRE ZAMOLXIS 154
SCRISOARE CU DARURI ŞI POMENI...156
PERSEFONA ŞI HADES 159

Ianuarie, 2010